

...μέ τέχνη θαυμαστή καί φίλντισι στό πάλλευκο τό χρῶμα
πίαστηκε νά δουλεύει ἓνα γλυπτό... Εἶχε τήν ὄψη κόρης ζω-
ντανῆς, γιά ζωντανή μπορούσες νά τήν πάρεις, κι ἔλεγες, τώ-
ρα, νά, θά κουνηθεῖ, ἂν ἡ ντροπή δέν κράταγε τά πόδια. Τόσο
μεγάλη τέχνη καί κρυφή!... Θαρρεῖ πῶς παίρνει πίσω τά φιλιὰ
πού ἔδωσε· μιλάει, τ' ἀγκαλιάζει, οἱ ἄκρες τῶν δαχτύλων του,
θαρρεῖ, βυθίζονται στοῦ κοριτσιοῦ τά μέλη...

Οβίδιος, *Πυγμαλίων*, Βιβλίο Χ, *Μεταμορφώσεις**

«Όταν πας να τα χρησιμοποιήσεις, αυτά τα πράγματα απλῶς
σου δίνουν την αίσθηση του λάθους. Είναι φτιαγμένα από ἓνα
υλικό σαν λάστιχο, που δε θυμίζει σε τίποτα την αίσθηση πραγ-
ματικού μέρους του σώματος. Οι κατασκευαστές προσπαθοῦν
να αναπληρώσουν το μειονέκτημα δίνοντάς σου την οδηγία
να τα μουλιάσεις πρώτα σε ζεστό νερό κι ἔπειτα να χρησιμο-
ποιήσεις ἓνα σκασμό λιπαντικό...»

Ἄνταμ Φρούτσι, *Ἐκανα Σεξ Με Ἐπιπλα*, *Gismodo*, 17/10/09

Οἱ ἐρωτευμένοι κι οἱ παράφρονες,
Πού ὁ νοῦς τους πυρακτώνεται καί πλάθει
ὄράματα, βλέπουν καί νιώθουν τόσα
πού ἡ λογική, πῶ ψύχραιμη, ποτέ δέν θά
τά καταλάβει.

Ουίλιαμ Σαίξπηρ, *Όνειρο Καλοκαιρινῆς Νύχτας***

* *Σώματα που ἄλλαξαν τη θεωρία τους, Διαδρομές στις «Μεταμορφώ-
σεις» του Οβιδίου*, μετάφραση Θεόδωρος Δ. Παπαγγελῆς, 1η ἐκδ. Αθήνα:
Gutenberg, Γιώργος & Κώστας Δαρδανός, 2009. (Σ.τ.Μ.)

** Ουίλιαμ Σαίξπηρ, *Όνειρο Καλοκαιρινῆς Νύχτας*, μετάφραση Διονύ-
σης Καψάλης, 1η ἐκδ. Αθήνα: Ἄγρα, 2012.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

I | ΠΟΥ;

Στρίμωγμα [17] • Πού; [19]

II | ΠΡΟΩΘΗΣΗ

Μπίρα [31] • Πρέμνο [41] • Προώθηση [49]

III | ΑΛΛΑΓΗ

Πύλη [57] • Νύχτα Έξω [60] • Δίδυμη Πόλη [65] • Μια Ζωή με Νόημα [73] • Διψάω Για Σένα [78] • Αλλαγή [86]
• Συγύρισμα [93]

IV | Η ΚΑΡΔΙΑ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Κούρεμα [103] • Καθήκον [109] • Η Καρδιά Πεθαίνει Τελευταία [113] • Σκούτερ [118] • Κορόιδο [122]

V | ΕΝΕΔΡΑ

Συνάντηση Δημοτών [129] • Ενέδρα [135] • Δωμάτιο Συζήτησης [141] • Πνίχτης [149] • Ανθρώπινο Δυναμικό [154] • Υπηρέτης [161]

VI | ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΥ

Κατάσταση Αναμονής [173] • Τιριμπάν [181] • Σούρσιμο [187] • Απειλή [195] • Ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου [200] • Εξαπάτηση [208]

VII | ΑΣΠΡΟ ΤΑΒΑΝΙ

Άσπρο Ταβάνι [217] • Κουκούλα [223] • Κερασόπιτα [228] • Παιχνίδια του Μυαλού [235] • Επιλογή [240]

VIII | ΔΙΑΓΡΑΨΕ ΜΕ

Εγκιβωτισμένος [251] • Ώρα για Τσάι [255] • Ώρα για καφέ [261] • Μισάνοιχτος [267] • Διάγραφέ με [272]

IX | ΠΙΘΑΝΟΡΟΜΠΟΤ

Μεσημεριανό [281] • Αυγουλιέρα [286] • Ξενάγηση [293] • Μαύρο Ταγέρ [299] • Νυχοπατώντας Ανάμεσα στις Τουλίπες [304]

X | ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΕΝΘΟΥΣ

Χειρονομίες [313] • Έλεγχος Ποιότητας [318] • Θυσία [326] • Τέλεια [331] • Θεραπεία Πένθους [334] • Μεταμφιέσεις [341]

XI | «ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ»

Φλερτ [351] • Αποστολή [358] • Φετίχ [363] • Δυσλειτουργία [372] • Ξεπακετάρισμα [376] • «Τα Κόκκινα Παπούτσια» [382]

XII | ΣΥΝΟΔΟΣ

Ελβισάριο [389] • Γιατί να υποφέρεις; [395] • Συνοδός [403] • Επίταξη [410]

XIII | ΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΙ

Οι Πράσινοι [421] • Ζητείται Τυμπανοκρούστης [427] • Εν Πτήσει [433]

XIV | ΑΡΠΑΓΗ

Αρπαγή [441] • Φωτιά [446] • Εντέλεια [452] • Λουλουδάτο [457]

XV | ΟΠΟΥ

Όπου [469] • Δώρο [472]

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ [479]

Ι | ΠΟΥ;

ΣΤΡΙΜΩΓΜΑ

Στριμωγμα να κοιμάσαι σε αμάξι. Έτσι κι αλλιώς, κανένα Honda από τρίτο χέρι δεν είναι παλάτι. Αν ήταν βαν, θα είχαν περισσότερο χώρο, αλλά σιγά μην μπορούσαν να πάρουν βαν, ακόμα και παλιά, τότε που νόμιζαν πως είχαν λεφτά. Ο Σταν λέει ότι είναι τυχεροί που έχουν έστω και το Honda, κι έχει δίκιο, η τύχη τους όμως δεν κάνει το αυτοκίνητο μεγαλύτερο.

Η Σαρμείν πιστεύει ότι ο Σταν θα έπρεπε να κοιμάται στο πίσω κάθισμα, επειδή χρειάζεται περισσότερο χώρο –αυτό θα ήταν το δίκαιο, αφού είναι πιο μεγαλόσωμος–, αλλά αναγκαστικά κοιμάται στο μπροστινό για να μπορεί να βάλει μπρος και να φύγουν γρήγορα σε περίπτωση ανάγκης. Δεν εμπιστεύεται τη Σαρμείν πως θα λειτουργήσει αποτελεσματικά σε τέτοιες συνθήκες: λέει ότι θα είναι πολύ απασχολημένη με το να ουρλιάζει για να θυμηθεί να οδηγήσει. Κι έτσι η Σαρμείν μπορεί να έχει το πιο ευρύχωρο πίσω μέρος, μολονότι, ακόμα κι εκεί, πρέπει να κουλουριάζεται σαν το σαλιγκάρι, αφού δεν μπορεί ακριβώς να τεντωθεί.

Τον περισσότερο καιρό κρατάνε τα παράθυρα κλειστά εξαιτίας των κουνουπιών και των συμμοριών και των μοναχικών βανδάλων. Συνήθως οι τελευταίοι δεν είναι οπλισμένοι με πιστόλια ή μαχαίρια –σε αντίθετη περίπτωση, πρέπει να την κάνουν τρεις φορές πιο γρήγορα–, αλλά είναι πιο πιθανό να τους

έχει βαρέσει η τρέλα κατακούτελα, κι ένας τρελός ή μια τρελή με έναν λοστό ή μια πέτρα ή ακόμα και με μια γόβα-στιλέτο μπορούν να κάνουν μεγάλη ζημιά. Μπορεί να σε περάσουν για δαίμονα ή για απέθαντο ή για αιμοσταγές βαμπίρ, κι όσο κι αν προσπαθήσεις να τους ηρεμήσεις με τη λογική, θα είναι αδύνατο να τους αλλάξεις γνώμη. Το καλύτερο που μπορείς να κάνεις με τους τρελούς, συνήθιζε να λέει η Γιαγιά Γουίν –στην πραγματικότητα, το *μόνο* πράγμα που μπορείς να κάνεις–, είναι να βρεθείς όσο πιο μακριά τους γίνεται.

Με τα παράθυρα κλειστά, εκτός από μια χαραμάδα στο πάνω μέρος, ο αέρας μπαγιατεύει και ποτίζει από τις ίδιες τους τις οσμές. Δεν υπάρχουν πολλά μέρη για να κάνουν ένα ντους ή να πλύνουν τα ρούχα τους, κι αυτό κάνει τον Σταν οξύθυμο. Και τη Σαρμείν την κάνει οξύθυμη, εκείνη όμως προσπαθεί όσο μπορεί να πνίξει αυτό το συναίσθημα και να δει την αισιόδοξη πλευρά, γιατί τι νόημα έχει να παραπονιέται;

Τι νόημα έχει το στιδήποτε; σκέφτεται συχνά. Τι νόημα όμως έχει ακόμα και το να σκέφτεται Τι νόημα έχει; Έτσι, αντί γι' αυτό, λέει: «Αγάπη, ας φτιάξουμε λίγο το κέφι μας!»

«Γιατί;» απαντάει καμιά φορά ο Σταν. «Δώσε μου έναν γαμημένο λόγο για να φτιάξουμε το γαμημένο το κέφι μας». Ή μπορεί να πει «Αγάπη, βούλωσέ το!», μιμούμενος τον ανάλαφρο, θετικό τόνο της, πράγμα που είναι κακία εκ μέρους του. Ο Σταν μπορεί να γίνει κακός όταν είναι εκνευρισμένος, κατά βάθος όμως είναι καλός άνθρωπος. Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι καλοί κατά βάθος, αν τους δοθεί η ευκαιρία να φανερώσουν την καλοσύνη τους· η Σαρμείν είναι αποφασισμένη να συνεχίσει να το πιστεύει αυτό. Ένα ντους βοηθάει κάποιον να φανερώσει την καλοσύνη του, γιατί, όπως συνήθιζε να λέει η Γιαγιά Γουίν, *Η καθαριότητα είναι μισή αρχοντιά, κι η καλοσύνη η άλλη μισή.*

Αυτό ήταν ανάμεσα στα άλλα που μπορεί να έλεγε, όπως το *Η μητέρα σου δεν αυτοκτόνησε, αυτά ήταν απλώς κουβέντες. Ο μπα-*

μπάς σου έκανε ό,τι μπορούσε, αλλά είχε πολλά μαζεμένα και στο τέλος λύγισε. Θα πρέπει να προσπαθήσεις όσο περισσότερο μπορείς να ξεχάσεις εκείνα τα άλλα πράγματα, γιατί όταν κάποιος έχει πει πολύ, δεν μπορείς να τον κατηγορήσεις για τις πράξεις του. Κι έπειτα έλεγε: *Ας φτιάξουμε ποπ κορν!*

Κι έφτιαχναν το ποπ κορν, και η Γιαγιά Γουίν έλεγε: *Μην κοιτάς έξω από το παράθυρο, κονκλίτσα μου, δε θέλεις να δεις τι κάνουν εκεί. Δεν είναι ωραίο. Φωνάζουν γιατί έτσι θέλουν. Είναι αυτοέκφραση. Έλα, κάθισε κοντά μου. Όλα για καλό έγιναν, γιατί, δες, τώρα είμαστε μαζί εδώ, χαρούμενες και ασφαλείς.*

Αν και αυτό δεν κράτησε. Η χαρά. Η ασφάλεια. Το τώρα.

Π Ο Υ ;

Ο Σταν στριφογυρίζει στο μπροστινό κάθισμα προσπαθώντας να βουλευτεί. Και βέβαια ξέρει ότι οι γαμημένες οι πιθανότητες για κάτι τέτοιο είναι σχεδόν ανύπαρκτες. Τι μπορεί να κάνει; Πού μπορούν να στραφούν; Δεν υπάρχουν ασφαλή μέρη ούτε κατευθυντήριες γραμμές. Είναι σαν να σε μαστιγώνει ένας άγριος αλλά χωρίς νόημα, παράλογος άνεμος, στριφογυρίζοντάς σε επιτόπου, ξανά και ξανά. Καμιά διαφυγή από αυτή την τροχιά.

Νιώθει τόσο μόνος και, καμιά φορά, το ότι έχει μαζί του τη Σαρμείν τον κάνει να νιώθει ακόμα πιο μόνος. Την έχει απογοητεύσει.

Ναι, εντάξει, έχει έναν αδερφό, αλλά μόνο σαν λύση απελπισίας. Με τον Κόννορ ακολούθησαν διαφορετικούς δρόμους, για να το θέσει ευγενικά. Ένας μεταμεσονύκτιος καβγάς υπό την επήρεια αλκοόλ, με ελεύθερη ανταλλαγή κοσμητικών επιθέτων,

όπως πανηλίθιε και μαλάκα και σκατόμυαλε, ήταν αυτό που θα έλεγε για να το θέσει αγενώς, και, για την ακρίβεια, αυτό τον δεύτερο τρόπο είχε επιλέξει ο Κόνορ στην τελευταία συνάντησή τους. Αν ήθελε κανείς να είναι ακριβέστερος, αυτό τον τρόπο είχε επιλέξει και ο Σταν, μολονότι ποτέ του δεν υπήρξε τόσο βρομόστομος όσο ο Κον.

Κατά τη γνώμη του Σταν –τη γνώμη του εκείνο τον καιρό–, ο Κόνορ ήταν ελάχιστα καλύτερος από εγκληματία. Κατά τη γνώμη του Κον, όμως, ο Σταν ήταν ένα πρόβατο του συστήματος, ένας κωλογλείφτης, ένας γελοίος τύπος, ένας δειλός. Με αρχίδια γυρίνου.

Πού να 'ναι τώρα ο καταφερτζής αδερφός του ο Κόνορ, τι να κάνει; Τουλάχιστον αυτός δε θα 'χασε τη δουλειά του στο μεγάλο κραχ, σε αυτή την ολοσχερή επιχειρηματική κατάρρευση που μετέτρεψε σε ρημαδιό τούτο το κομμάτι της χώρας: δεν μπορείς να χάσεις δουλειά που δεν έχεις. Αντίθετα με τον Σταν, τον Κον δεν τον πέταξαν έξω, στο περιθώριο, καταδικάζοντάς τον σε μια ζωή φρενιασμένης, λερής από τη σκόνη και τον μπαγιάτικο ιδρώτα περιπλάνησης. Από παιδί ακόμα, ο Κον ζούσε με ό,τι μπορούσε να βγάλει διά της πειθούς ή να βουτήξει από τους άλλους. Ο Σταν δεν έχει ξεχάσει τον ελβετικό σουγιά του, που τον αγόρασε με τις οικονομίες του, ούτε το Τρανσφόρμερ του ούτε τον εκτοξευτή Νερφ με τα βελάκια από φελιζόλ: όλα είχαν εξαφανιστεί ως διά μαγείας, με το κεφάλι του μικρότερου αδερφού του του Κον να κουνιέται με έμφαση μετά την εξαφάνιση, *όχι, όχι, όχι, με τίποτα, ποιος, εγώ;*

Ο Σταν ξυπνάει μέσα στη νύχτα νομίζοντας για μια στιγμή ότι είναι σπίτι, στο κρεβάτι του, ή, έστω, σε κάποιου είδους κρεβάτι. Απλώνει το χέρι να αγγίξει τη Σαρμείν, εκείνη όμως δεν είναι δίπλα του και τότε ο Σταν συνειδητοποιεί ότι βρίσκεται στο βρομερό αμάξι τους κι ότι θέλει να κατορηήσει, αλλά τρέμει να ξεκλειδώσει την πόρτα γιατί φοβάται μήπως ακούσει απειλητικές

φωνές να πλησιάζουν, βήματα να τρίζουν στο χαλίκι ή να βροντάνε στην άσφαλτο, κι ίσως έναν πρώτος γδούπος στην οροφή, κι ένα ξεδοντιάρικο πρόσωπο να χαμογελάει πονηρά στο παράθυρο: *Βρε, βρε, για δεξ! Μια βολική τσουλίτσα! Έλα να τη βγάλουμε από κει μέσα! Δώσε μου τον λοστό!*

Κι ύστερα ο έντρομος, ξέπνοος ψίθυρος της Σαρμείν: «Σταν, Σταν! Πρέπει να φύγουμε από 'δώ! Πρέπει να φύγουμε τώρα αμέσως!» Λες και δε θα μπορούσε να το καταλάβει από μόνος του. Έχει το κλειδί στη μίζα, πάντα. Ο ήχος του κινητήρα που ανεβάζει στροφές, τα λάστιχα που στριγγλίζουν, φωνές και γιουχαίσματα, καρδιοχτύπι, κι έπειτα τι; Μια από τα ίδια σε κάποιο άλλο πάρκινγκ ή παράδρομο, κάπου αλλού. Ωραία θα ήταν να είχε ένα πολυβόλο: με ένα πολυβόλο δε θα τους πλησίαζε κανείς και τίποτα. Όπως έχουν τα πράγματα όμως, το μόνο όπλο του είναι η φυγή.

Νιώθει ότι τον κυνηγάει η κακοτυχία, λες κι η κακοτυχία είναι λυσσασμένο σκυλί που ενεδρεύει πίσω του, ακολουθώντας τη μυρωδιά του, περιμένοντάς τον στις γωνίες. Παραμονεύοντας σε θάμνους, έτοιμο να τον καρφώσει με το μοχθηρό, κίτρινο μάτι του. Ίσως αυτό που του χρειάζεται να είναι ένας μάγος-γιατρός, μια γερή δόση ισχυρού βουντού. Και καμιά διακοσαριά δολάρια επίσης για να μπορέσει να περάσει μια νύχτα σε ένα μοτέλ, με τη Σαρμείν δίπλα του αντί εκτός βολής στο πίσω κάθισμα. Αυτό θα ήταν το ελάχιστο: αν ευχόταν για οτιδήποτε παραπάνω, θα ζητούσε πολλά.

Η συμπονετική, γεμάτη κατανόηση στάση της Σαρμείν κάνει τα πράγματα χειρότερα. Η γυναίκα του προσπαθεί υπερβολικά πολύ. «Δεν είσαι αποτυχημένος», του λέει. «Μόνο και μόνο επειδή χάσαμε το σπίτι και κοιμόμαστε στο αυτοκίνητο, και...» Δε θέλει να πει σε *απέλυσαν*. «Και δεν είναι να πει κανείς ότι τα παράτησες, τουλάχιστον ψάχνεις για δουλειά. Αυτά τα πράγματα, όπως το ότι χάσαμε το σπίτι και... και... αυτά τα έπαθαν και πολλοί άλλοι. Οι περισσότεροι».

«Όχι όλοι όμως», έλεγε ο Σταν. «Όχι όλοι, το κέρατό μου». Όχι οι πλούσιοι άνθρωποι.

Είχαν ξεκινήσει τόσο καλά. Και οι δύο είχαν δουλειά τότε. Η Σαρμείν ήταν στην αλυσίδα των Οίκων Ευηγηρίας και Κλινικών «Τα Κόκκινα Παπούτσια», στον τομέα των ψυχαγωγικών εκδηλώσεων –είχε χάρισμα με τους ηλικιωμένους, έλεγαν οι ανώτεροί της–, και οι προοπτικές της ήταν εξαιρετικές. Κι εκείνος πήγαινε καλά: δούλευε στον πρωτοβάθμιο έλεγχο ποιότητας της «Χαμογελορομποτικής», στις δοκιμές της Κάψουλας Ενσυναίσθησης των αυτοματοποιημένων μοντέλων Ικανοποίησης Πελατών. Όταν οι άνθρωποι πήγαιναν για ψώνια, δεν ήθελαν απλώς ένα μηχάνημα για να βάζει τα τρόφιμά τους στις σακούλες, εξηγούσε ο Σταν στη Σαρμείν, ήθελαν μια ολοκληρωμένη αγοραστική εμπειρία, κι αυτού του είδους η εμπειρία περιλάμβανε και χαμόγελο. Τα χαμόγελα, όμως, ήταν δύσκολο πράγμα· μπορούσαν πολύ εύκολα να μετατραπούν σε μορφασμούς δυσαρέσκειας ή χλεύης, αν όμως πετύχαινες το σωστό χαμόγελο, οι πελάτες ήταν διατεθειμένοι να ξοδέψουν παραπάνω. Πόσο απίστευτο του φαίνεται τώρα αυτό, ότι κάποτε οι άνθρωποι ξόδευαν παραπάνω.

Έκαναν μικρό γάμο – καλεσμένοι μόνο φίλοι, από συγγενείς δεν είχαν μείνει και πολλοί, ούτε από τη μια ούτε από την άλλη μεριά, αφού οι γονείς τους είχαν πεθάνει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Η Σαρμείν είπε ότι έτσι κι αλλιώς δε θα είχε καλέσει τους δικούς της, αν και δεν επεκτάθηκε επί του θέματος, μιας και δεν της άρεσε να μιλάει γι' αυτούς, ευχήθηκε όμως να μπορούσε να ήταν εκεί η Γιαγιά Γουίν. Όσο για τον Κόνορ, ένας Θεός ήξερε πού βρισκόταν αυτός. Ο Σταν πάντως δεν τον αναζήτησε γιατί αν εμφανιζόταν στον γάμο, το πιθανότερο ήταν ότι θα προσπαθούσε να χουφτώσει τη Σαρμείν ή να τραβήξει την προσοχή με κάποιο ανάλογο κόλπο.

Αλλά πήγαν για μήνα του μέλιτος στις ακτές της Τζόρτζια. Αυτό ήταν από τα ωραία. Να τοι οι δυο τους στις φωτογραφίες, χρυσαφένιοι και χαμογελαστοί, με το ηλιόφως να τους λούζει σαν πάχνη, να υψώνουν τα ποτήρια τους –τι ήταν αυτό, κάποιιο τροπικό κοκτέιλ με γενναίες δόσεις από σιρόπι μοσχολέμονου;–, να υψώνουν τα ποτήρια τους στην καινούργια τους ζωή. Η Σαρμείν με ένα ρετρό, λουλουδάτο εξώπλατο τοπ και φούστα-σαρόνγκ, κι έναν ιβίσκο στερεωμένο στο αυτί της, τα ξανθά μαλλιά της να λάμπουν, ανακατεμένα από το αεράκι, αυτός με το πράσινο πουκάμισο με τους πιγκουίνους που του είχε διαλέξει η Σαρμείν, κι ένα παναμαδάκι· ε, εντάξει, το καπέλο δεν ήταν αυθεντικό παναμαδάκι, αλλά έφερνε. Φαίνονται τόσο νέοι σε αυτές τις φωτογραφίες, τόσο ανέγγιχτοι. Τόσο ανυπόμονοι για το μέλλον.

Ο Σταν έστειλε μία από αυτές τις φωτογραφίες στον Κόνορ για να του δείξει ότι, επιτέλους, υπήρχε ένα δικό του κορίτσι που εκείνος δεν μπορούσε να του το κλέψει· και, επίσης, ως ένα παράδειγμα της επιτυχίας που και ο ίδιος ο Κον θα μπορούσε να απολαύσει αν αποφάσιζε να νοικοκυρευτεί, να μπει στον ίδιο δρόμο, να πάψει να μπαινοβγαίνει στη φυλακή, να πάψει να παίζει με τη φωτιά. Όχι ότι ο Κον δεν ήταν έξυπνος: παραήταν έξυπνος. Άσος στη λαμογιά.

Ο Κον του απάντησε με ένα μήνυμα: *Ωραία βυζιά, μεγάλε αδελφέ, και ωραίος κάλος επίσης. Να μαγειρεύει ξέρει; Οι πιγκουίνοι σου πάντως τα σπάνε.* Κλασικός Κον: αδύνατο να μη χλευάσει, να μην περιφρονήσει. Αυτό ήταν πριν κόψει τις γέφυρες, διαγράψει το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο του, αρνηθεί να αποκαλύψει τη διεύθυνσή του.

Επιστρέφοντας στα βόρεια, είχαν δώσει προκαταβολή για ένα σπίτι, μια «πρώτη κατοικία» με δύο κρεβατοκάμαρες και μικρή ανάγκη φροντίδας και αγάπης, αλλά με χώρο για τη μελλοντική

τους οικογένεια, είχε πει ο μεσίτης κλείνοντάς τους το μάτι. Φαινόταν προσιτό οικονομικά, εκ των υστέρων όμως αποδείχτηκε ότι η απόφαση να αγοράσουν ήταν λάθος – το σπίτι χρειαζόταν ανακαίνιση και επισκευές, κι αυτό σήμαινε άλλο ένα δάνειο εκτός από το στεγαστικό. Είπαν στον εαυτό τους ότι θα τα κατάφεραν: δεν ξόδευαν πολλά, δούλευαν σκληρά. Αυτός είναι ο δολοφόνος: η σκληρή δουλειά. Ο Σταν ξεπατωνόταν στη δουλειά. Και να τεμπέλιαζε όμως το ίδιο θα ήταν, έτσι που τελικά έμεινε με το αγγούρι στο χέρι. Τρελαίνεται όταν θυμάται πόσο σκληρά είχε δουλέψει.

Και μετά όλα πήγαν κατά διαόλου. Μέσα σε μια νύχτα, ή έτσι τουλάχιστον φάνηκε. Και όχι απλώς στη δική του, προσωπική ζωή: ολόκληρος ο χάρτινος πύργος, ολόκληρο το σύστημα κατέρρευσε, τρισεκατομμύρια δολάρια σβήστηκαν από τους ισολογισμούς σαν ομίχλη από τζάμι. Ορδές από δήθεν ειδήμονες έβγαιναν στην τηλεόραση και προσπαθούσαν να εξηγήσουν τις αιτίες –το δημογραφικό, η απώλεια εμπιστοσύνης, τα γιγαντιαία σχήματα Πόνζι–, όλα αυτά όμως δεν ήταν παρά φούμαρα του κερατά. Κάποιος είχε πει ψέματα, κάποιος είχε σορτάρει την αγορά, κάποιος είχε εκτινάξει τα spreads. Λίγες οι δουλειές, πολλοί οι άνθρωποι. Ή λίγες οι δουλειές για μικρομεσαίους όπως ο Σταν και η Σαρμείν. Οι βορειοανατολικές περιοχές, η δική τους γειτονιά, είχαν δεχτεί το χειρότερο χτύπημα.

Τα «Κόκκινα Παπούτσια» ή μάλλον, πιο συγκεκριμένα, η τοπική μονάδα της αλυσίδας στην οποία εργαζόταν η Σαρμείν άρχισε να έχει πρόβλημα: το μαγαζί ήταν πολυτελείας κι έτσι πολλές οικογένειες δεν είχαν πλέον την οικονομική δυνατότητα να παρκάρουν εκεί τους ηλικιωμένους τους. Δωμάτια άδειασαν, περικοπές εξόδων άρχισαν. Η Σαρμείν έκανε αίτηση για μετάθεση –η αλυσίδα εξακολούθησε να τα πηγαίνει καλά στη Δυτική Ακτή–, η μετάθεση όμως δεν έγινε και η Σαρμείν απολύθηκε. Μετά η «Χαμογελορομποτική» τα μάζεψε και τράβηξε δυτικά και ο Σταν έμεινε στον αέρα χωρίς αλεξίπτωτο.

Κάθισαν στο νεοαποκτηθέν σπίτι τους, στον νεοαποκτηθέντα καναπέ τους με τα λουλουδάτα διακοσμητικά μαξιλάρια, που τόσο κόπο είχε κάνει η Σαρμείν για να ταιριάζει, και αγκαλιάστηκαν, και είπαν ότι αγαπιόντουσαν, και η Σαρμείν έκλαψε, και ο Σταν τη χτύπησε καθησυχαστικά στην πλάτη νιώθοντας εντελώς άχρηστος.

Η Σαρμείν βρήκε μια προσωρινή δουλειά σε ρεβιτόρας, κι όταν αυτό το μαγαζί φάλιξε, βρήκε μια άλλη. Και μετά μια άλλη, σε ένα μπαρ. Οι δουλειές δεν ήταν σε μαγαζιά πολυτελείας: αυτά είχαν αρχίσει να εξαφανίζονται, αφού όποιος είχε λεφτά για κυριλέ φαγητό την έκανε για πιο βόρεια ή μετανάστευε σε εξωτικές χώρες, όπου η έννοια του βασικού μισθού ήταν ανέκαθεν άγνωστη.

Πού τέτοια τύχη για τον Σταν, με τις δουλειές που εμφανίζονταν τότε τότε: υπερβολικά προσόντα – αυτή ήταν η μόνιμη επωδός στο γραφείο εύρεσης εργασίας. Τους έλεγε ότι δεν ήταν δύσκολος – και πατώματα θα καθάριζε, και πρασιές θα κούρευε – κι εκείνοι χαμογελούσαν ειρωνικά (ποια πατώματα; Ποιες πρασιές;) και έλεγαν ότι θα τον είχαν στα υπόψη. Μετά όμως έκλεισε και το γραφείο εύρεσης εργασίας, γιατί ποιος ο λόγος να μένει ανοιχτό αφού δεν υπήρχε εργασία;

Γαντζώθηκαν στο σπιτάκι τους, ζώντας με γρήγορο φαγητό και τα λεφτά από την πώληση των επίπλων τους, κάνοντας οικονομία στην ενέργεια, περνώντας τα βράδια τους στο σκοτάδι, ελπίζοντας ότι τα πράγματα θα καλυτέρευαν. Εντέλει έβαλαν πωλητήριο για το σπίτι, αλλά πλέον δεν υπήρχαν αγοραστές: τα παρακείμενα στο δικό τους σπίτια είχαν αδειάσει και οι πλιατσικολόγοι τα είχαν περιποιηθεί, αρπάζοντας οτιδήποτε μπορούσε να πουληθεί. Μια μέρα τα λεφτά για τις δόσεις του δανείου τελείωσαν και οι πιστωτικές κάρτες τους πάγωσαν. Ο Σταν και η Σαρμείν

βγήκαν από το σπίτι πριν τους διώξουν με τις κλοτσιές κι έφυγαν με το αμάξι πριν οι πιστωτές προλάβουν να τους το πάρουν.

Ευτυχώς η Σαρμείν είχε φτιάξει ένα μικρό κομπόδεμα. Με αυτό και με τα πενιχρά έσοδά της από το μπαρ, μισθός συν φιλοδωρήματα, πλήρωναν τη βενζίνη, το ενοίκιο της ταχυδρομικής θυρίδας που τους επέτρεπε να υποκρίνονται ότι είχαν διεύθυνση αν κάτι φαινόταν στον ορίζοντα για τον Σταν, και τις περιστασιακές επισκέψεις τους στα αυτόματα πλυντήρια, όταν δεν άντεχαν άλλο τη βρούμα στα ρούχα τους.

Ο Σταν είχε πουλήσει το αίμα του δύο φορές, αν και το αντίτιμο δεν ήταν μεγάλο. «Δε θα το πιστέψεις», του είπε η νοσοκόμα μετά τη δεύτερη αφαιμάξή του, καθώς του έδινε ένα χάρτινο κύπελλο με ψεύτικο χυμό, «αλλά μερικοί μας ρωτάνε αν θέλουμε να αγοράσουμε το αίμα των μωρών τους. Το φαντάζεσαι;»

«Πλάκα μου κάνεις», είπε ο Σταν. «Γιατί όμως; Τα μωρά δεν έχουν τόσο πολύ αίμα».

«Ναι, αλλά το δικό τους έχει μεγαλύτερη αξία», απάντησε η νοσοκόμα, για να συμπληρώσει αμέσως μετά ότι κάτι είχε ακουστεί στις ειδήσεις για μια νέα μέθοδο ολικής αιματολογικής ανανέωσης, νέο αίμα για τους γέροντες, αποσοβεί την άνοια και γυρίζει το βιολογικό σου ρολόι είκοσι με τριάντα χρόνια πίσω. «Μέχρι στιγμής», του είπε, «έχει δοκιμαστεί μόνο σε ποντίκια. Τα ποντίκια δεν είναι άνθρωποι! Μερικοί όμως είναι έτοιμοι να γαντζωθούν από το στιδήποτε. Απορρίψαμε τουλάχιστον καμιά δεκαριά προσφορές για αίμα μωρών. Τους λέμε ότι δεν μπορούμε να το δεχτούμε».

Ναι, αλλά κάποιος το δέχεται, σκέφτηκε ο Σταν. Ό,τι στοίχημα θέλεις. Αν του αφήνει κέρδος, το δέχεται.

Να μπορούσαν μονάχα να βρουν ένα μέρος όπου οι προοπτικές να είναι καλύτερες. Ακουγόταν ότι στο Όρεγκον σημειωνόταν

ραγδαία οικονομική ανάπτυξη –πυροδοτημένη από την ανακάλυψη ενός σπάνιου ορυκτού, το οποίο η Κίνα αγοράζει με τους τόνους–, πώς να φτάσουν όμως ως εκεί; Δε θα έχουν πια τα ψίχουλα των εσόδων της Σαρμείν, θα ξεμείνουν από βενζίνη. Θα μπορούσαν να δώσουν το αμάξι, να δοκιμάσουν το οτοστόπ, η ιδέα όμως προκαλεί τρόμο στη Σαρμείν. Το αυτοκίνητό τους είναι η ασπίδα τους, η μοναδική ασπίδα προστασίας ενάντια στον ομαδικό βιασμό, λέει και ξαναλέει, κι όχι μόνο για εκείνη, αν σκεφτεί κανείς τι κυκλοφορεί εκεί έξω τις νύχτες με κατεβασμένα τα παντελόνια. Δεν έχει άδικο.

Τι θα 'πρεπε να κάνει για να τους βγάλει από αυτό τον βούρκο; Είναι έτοιμος για τα πάντα. Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχαν πολλές θέσεις κωλογλείφτη στον επιχειρηματικό κόσμο, αυτοί οι κώλοι όμως είναι πλέον εκτός βολής. Οι τραπεζικοί έχουν φύγει από την περιοχή, το ίδιο και οι κατασκευαστές· οι ψηφιακές διάνοιες μετανάστευσαν σε πιο εύφορα βοσκοτόπια, σε άλλες, πλουσιότερες περιοχές και χώρες. Οι επιχειρήσεις παροχής υπηρεσιών κρατούσαν μέχρι πρόσφατα το λάβαρο του έσχατου σωτήρα, αλλά κι αυτές οι δουλειές σπανίζουν πια, τουλάχιστον εδώ γύρω. Ένας από τους θείους του Σταν, πεθαμένος τώρα, δούλευε κάποτε ως σεφ, τότε που η υψηλή μαγειρική ήταν καλή περίπτωση, γιατί η αφρόκριμα ζούσε ακόμα στα παράκτια και τα εστιατόρια πολυτελείας είχαν λάμψη. Όχι πια, όμως, τώρα που αυτού του είδους οι πελάτες επιπλέον ράθυμα σε αφορολόγητες θαλάσσιες πλατφόρμες, λίγο έξω από τα υπεράκτια όρια. Οι τόσο πλούσιοι παίρνουν μαζί τους σεφ τους.

Άλλη μια νύχτα, άλλο ένα πάρκινγκ. Είναι το τρίτο απόψε· αναγκάστηκαν να φύγουν άρον άρον από τα δύο προηγούμενα. Τώρα έχουν τέτοια ένταση, που δεν μπορούν να ξανακοιμηθούν.

«Ίσως θα 'πρεπε να δοκιμάσουμε τους κουλοχέρηδες», λέει

η Σαρμείν. Το είχαν κάνει μία φορά και είχαν κερδίσει δέκα δολάρια. Δεν ήταν πολλά, τουλάχιστον όμως δεν είχαν χάσει κι αυτά που έβαλαν.

«Με τίποτα», λέει ο Σταν. «Το ρίσκο είναι πολύ μεγάλο – χρειαζόμαστε τα λεφτά για βενζίνη».

«Φάε μια τσίγλα, αγάπη», λέει η Σαρμείν. «Χαλάρωσε λιγάκι. Κοιμήσου. Το μυαλό σου παραείναι φορτωμένο».

«Ποιο μυαλό;» λέει ο Σταν. «Ποιο γαμημένο μυαλό;» Ακολουθεί μια πληγωμένη σιωπή: δεν έπρεπε να ξεσπάσει πάνω της. *Μαλάκα*, λέει στον εαυτό του. *Τίποτε από αυτά δεν είναι δικό της λάθος*.

Αύριο θα καταπιεί την περηφάνια του. Θα ψάξει να βρει τον Κόννορ, θα τον βοηθήσει με την όποια βρομοδουλειά έχει στα σκαριά, θα προσχωρήσει στον υπόκοσμο του εγκλήματος. Έχει μια ιδέα από πού να ξεκινήσει την αναζήτηση. Ή ίσως απλώς να του την πέσει για δανεικά, με την προϋπόθεση ότι ο Κον θα είναι ματσωμένος. Η μπάλα ήταν στο δικό του γήπεδο κάποτε – ο Κον ήταν εκείνος που του την έπεφτε μονίμως για λεφτά, όταν ήταν μικρότεροι και πριν ο Κόννορ ανακαλύψει πώς παίζεται το παιχνίδι–, τώρα όμως καλό θα ήταν να αποφύγει να υπενθυμίσει στον αδερφό του τις πρότερες θέσεις τους.

Ή ίσως να πρέπει να τις υπενθυμίσει. Ο Κον του χρωστάει. Θα μπορούσε να του πει *Ωρα να με ξεπληρώσεις*, ή κάτι τέτοιο. Όχι πως έχει βέβαια καμιά επιρροή πάνω του. Παρ' όλ' αυτά, ο Κον είναι αδερφός του. Κι αυτός είναι του Κον. Πράγμα που κάτι πρέπει να αξίζει.

II | ΠΡΟΩΘΗΣΗ

ΜΠΙΡΑ

Η νύχτα δεν ήταν καλή. Η Σαρμείν προσπάθησε να δώσει μια νότα αισιοδοξίας: «Ας συγκεντρωθούμε σε αυτά που έχουμε», είπε μέσα στην υγρή, δύσοσμη σκοτεινιά του αυτοκινήτου τους. «Έχουμε ο ένας τον άλλο». Ετοιμάστηκε να απλώσει το χέρι από το πίσω κάθισμα στο μπροστινό για να αγγίξει τον Σταν, να τον καθησυχάσει, το ξανασκέφτηκε όμως και κρατήθηκε. Μπορεί ο Σταν να το έπαιρνε στραβά, να ήθελε να έρθει πίσω μαζί της, να ήθελε να κάνουν έρωτα, και δεν υπήρχε τίποτα πιο άβολο από αυτό, έτσι στριμωγμένοι όπως θα ήταν, με την κορυφή του κεφαλιού της κολλημένη στην πόρτα και το σώμα της να γλιστράει από το κάθισμα, τον Σταν να την κανονίζει στα γρήγορα, σαν να 'ταν καμιά βιαστική δουλειά, και το κεφάλι της να κάνει μπαμ-μπαμ-μπαμ. Η προοπτική κάθε άλλο παρά ελκυστική ήταν.

Επίσης, ποτέ της δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί, γιατί αν κάποιος τους αφνιδίαζε απ' έξω; Ο Σταν θα πιανόταν με τα βρακιά κατεβασμένα, να σκαρφαλώνει όπως όπως στο μπροστινό κάθισμα και να προσπαθεί να βάλει μπροστά όσο η συμμορία των κακοποιών θα κοπανούσε τα παράθυρα για να τα σπάσει και να μπορέσει να τη βουτήξει. Αν και η Σαρμείν δε θα ήταν η πρώτη τους προτεραιότητα. Πρώτα και πάνω από όλα θα ήθελαν αυτό που είχε πραγματική αξία, δηλαδή το αυτοκίνητο. Εκείνη

θα ήταν κάτι σαν δεύτερη σκέψη, την οποία θα έκαναν αμέσως μόλις ξεμπερδεύαν με τον Σταν.

Το τελευταίο διάστημα, σε αυτή εδώ την περιοχή, κάμποσοι ιδιοκτήτες οχημάτων είχαν βρεθεί πεταμένοι στον δρόμο· μαχαιρωμένοι, με τα κεφάλια τους ανοιγμένα, να αιμορραγούν έως θάνατου. Κανείς δεν μπαίνει πια στον κόπο να ασχοληθεί με αυτές τις περιπτώσεις, με το να βρει τους υπαίτιους, γιατί αυτό χρειάζεται χρόνο, και μόνο οι πλούσιοι έχουν την οικονομική δυνατότητα για αστυνομική προστασία. *Για όλα αυτά τα πράγματα που δεν εκτιμούσαμε ώσπου να τα χάσουμε, όπως θα 'λεγε και η Γιαγιά Γουίν, σκέφτεται θλιμμένα η Σαρμείν.*

Όταν αρρώστησε για τα καλά, η Γιαγιά Γουίν αρνήθηκε να πάει στο νοσοκομείο. Είπε ότι θα κόστιζε πολύ, και είχε δίκιο. Έτσι, πέθανε εκεί, στο σπίτι, με τη Σαρμείν να τη φροντίζει ως το τέλος. *Πούλα το σπίτι, κονκλίτσα μου, έλεγε η Γιαγιά Γουίν στις αναλαμπές της. Πήγαινε στο κολέγιο, γίνε το καλύτερο που μπορείς να γίνεις. Το ξέρω ότι θα τα καταφέρεις.*

Και η Σαρμείν τα κατάφερε. Διάλεξε να σπουδάσει Γεροντολογία και Θεραπευτικό Παιχνίδι, γιατί η Γιαγιά Γουίν έλεγε ότι έτσι θα κάλυπτε και τα δύο άκρα του φάσματος, και ότι διέθετε ενσυναίσθηση κι ένα ιδιαίτερο χάρισμα στο να βοηθάει τους ανθρώπους. Η Σαρμείν πήρε το πτυχίο της.

Όχι ότι τώρα πια έχει καμιά σημασία.

«Αν συμβεί κάτι, είμαστε μόνοι μας», της λέει υπερβολικά συχνά ο Σταν. Καθόλου παρηγορητική ιδέα. Δεν είναι να απορρίκνεις με την ταχύτητά του εκείνες τις φορές που τελικά καταφέρνει να στριμωχτεί μαζί της στο πίσω κάθισμα. Θέλει να τελειώνει, γιατί πιστεύει ότι οφείλει να βρίσκεται σε διαρκή επιφυλακή.

Έτσι λοιπόν, χτες βράδυ, αντί να τον αγγίξει, του ψιθύρισε: «Όνειρα γλυκά. Σ' αγαπώ».

Ο Σταν είπε κάτι. «Κι εγώ σ' αγαπώ», ίσως, αν και ακούστηκε περισσότερο σαν μουρμουρητό, με μια δόση περιφρόνησης. Μάλλον τον είχε ήδη μισοπάρει ο ύπνος τον καημενούλη. Την αγαπάει, όμως, είπε ότι θα την αγαπάει για πάντα. Η Σαρμείν ήταν τόσο ευγνώμων όταν τον βρήκε, ή όταν τη βρήκε αυτός. Όταν βρήκαν ο ένας τον άλλο, τέλος πάντων. Ήταν τόσο σταθερός και αξιόπιστος. Κι εκείνη ήθελε να είναι έτσι, σταθερή και αξιόπιστη, αν και αμφιβάλλει ότι θα μπορέσει ποτέ να τα καταφέρει, αφού τρομάζει τόσο εύκολα. Αλλά πρέπει να σκληρύνει. Πρέπει να δείξει λίγο τσαγανό. Δε θέλει να γίνεται βάρος.

Ξυπνάνε και οι δύο νωρίς – είναι καλοκαίρι τώρα, το φως μπαίνει από τα παράθυρα του αυτοκινήτου υπερβολικά λαμπρό. *Ίσως πρέπει να φτιάξω κουρτινάκια*, σκέφτεται η Σαρμείν. Έτσι θα μπορούν να κοιμούνται περισσότερο και να έχουν καλύτερη διάθεση όταν ξυπνάνε.

Πηγαίνουν στην κοντινότερη αγορά για χθεσινά, μισοτιμής ντόνατς, με γλάσο διπλής σοκολάτας, και φτιάχνουν στιγμιαίο καφέ στο αυτοκίνητο, στον θερμαντήρα καφέ που συνδέεται στο βύσμα του αναπτήρα, κάτι που τους έρχεται πολύ φτηνότερα από το να αγοράσουν καφέδες στο μαγαζί με τα ντόνατς.

«Σαν πικ νικ είναι», λέει χαρωπά η Σαρμείν, αν και μάλλον δε θυμίζει τίποτα τέτοιο – το να τρως μπαγιάτικα ντόνατς στο αμάξι δηλαδή με το φιλόβροχο να πέφτει έξω.

Ο Σταν ελέγχει από το καρτοκινητό τους τους ιστότοπους εύρεσης εργασίας, αλλά τον πιάνει κατάθλιψη – «Τίποτα, γαμώτο μου», λέει και ξαναλέει, «τίποτα, γαμώτο, τίποτα, γαμώτο, τίποτα», οπότε η Σαρμείν λέει γιατί δεν πάμε να τρέξουμε; Το έκαναν αυτό όταν είχαν το σπίτι τους: ξυπνούσαν νωρίς, έβγαιναν για τρέξιμο πριν από το πρόγευμα, έκαναν μετά ντους. Η διαδικασία σε γεμίζει με τόση ενέργεια, σε κάνει να νιώθεις τό-

σο καθαρός. Ο Σταν όμως την κοιτάζει σαν να τρελάθηκε και η Σαρμείν καταλαβαίνει ότι ναι, θα ήταν ανοησία να αφήσουν το αυτοκίνητο αφύλαχτο, με όλα τους τα υπάρχοντα μέσα, τα ρούχα τους και ό,τι άλλο, κι επιπλέον να ρισκάρουν την ασφάλειά τους, γιατί πού ξέρεις τι μπορεί να κρύβεται στους θάμνους; Κι έτσι κι αλλιώς, πού να τρέξουν; Τα πάγκα παραείναι επικίνδυνα, με τόσους τοξικομανείς που κυκλοφορούν εκεί μέσα, όλοι το ξέρουν αυτό.

«Σκατά θα τρέξουμε», είναι το μόνο που λέει ο Σταν. Είναι ευξέαπτος και γκρινιάρης κι ένα κούρεμα σίγουρα το χρειάζεται. Ίσως αργότερα μπορέσει να τον μπάσει στα κρυφά στο μπαρ που δουλεύει, με ένα ξυράφι και μια πετσέτα, για να πλυθεί και να ξυριστεί στην ανδρική τουαλέτα. Το περιβάλλον σίγουρα δεν είναι πολυτελές, τουλάχιστον όμως το νερό τρέχει ακόμη από τη βρύση. Έχει το χρώμα της σκουριάς, αλλά τρέχει.

Το όνομα του μπαρ είναι «Πιξελόσκηνη». Άνοιξε τη δεκαετία της ψηφιακής μίνι έκρηξης στην περιοχή –ένα μάτσο διαδραστικές νεοφυείς επιχειρήσεις και κάμποσοι κατασκευαστές εφαρμογών είχαν στήσει μαγαζάκι εκεί– με σκοπό να τραβήξει αυτού του είδους τους νεαρούς σπασίγκλες, προσφέροντας παιχνίδια, όπως ποδοσφαιράκι και μπιλιάρδο και ηλεκτρονικούς αγώνες ταχύτητας. Υπάρχουν μεγάλες επίπεδες οθόνες, που κάποτε πρόβαλλαν σιωπηλές ταινίες εν είδει κουλ ταπετσαρίας, αν και η μία από αυτές έχει χαλάσει και οι υπόλοιπες προβάλλουν συνηθισμένες τηλεοπτικές εκπομπές, διαφορετική σε κάθε οθόνη. Υπάρχουν απομονωμένες εσοχές και ειδικά διαμορφωμένες γωνιές που είχαν φτιαχτεί για πνευματώδεις συζητήσεις – *Δεξαμενή Σκέψης* τον έλεγαν αυτό τον χώρο. Η πινακίδα είναι ακόμα εκεί, αν και κάποιος έχει σβήσει το *Σκέψης* κι έχει γράψει *Πίπας*, γιατί δύο από τις ημι-μόνιμες εκδιδόμενες του μαγαζιού κάνουν εκεί μέσα τα κόλπα τους.

Όταν η μίνι έκρηξη πέρασε, κάποιοι εξυπνάκηδες έσπασαν το Πιξελό από τη LED πινακίδα έξω κι έτσι τώρα λέει μόνο Σκόνη.

Όνομα και πράμα, σκέφτεται η Σαρμείν: μια στρώση μόνιμης λέρας καλύπτει τα πάντα. Ο αέρας μυριζεί πολυχρησιμοποιημένο λίπος από το διπλανό μαγαζί με τις τηγανιτές φτερούγες κοτόπουλου· οι πελάτες τις φέρνουν εδώ μέσα σε χαρτοσακούλες, κερνάνε ο ένας τον άλλο. Οι φτερούγες είναι μάλλον αηδιαστικές, αλλά η Σαρμείν δεν τις αρνείται ποτέ όταν είναι σε προσφορά.

Το μαγαζί θα είχε κλείσει αν δεν είχε μετατραπεί σε αυτό που η Σαρμείν υποθέτει ότι είναι –που ξέρει ότι είναι–, το στέκι εμπόρων ναρκωτικών της περιοχής. Στην «Πιξελόσκονη» τα βαποράκια συναντιούνται με τους προμηθευτές και τους πελάτες τους· δε χρειάζεται να ανησυχούν μήπως τους πιάσουν, όχι εδώ, όχι πια. Έχουν και μερικούς μόνιμους που αράζουν εκεί, συν τις δύο πόρνες τους – στην πραγματικότητα, δεν είναι παρά δυο ζωηρά, κεφάλια κορίτσια, όχι μεγαλύτερα από δεκαεννιά χρόνων. Είναι και οι δύο πολύ όμορφες· η μία ξανθιά, η άλλη με μακριά, σκούρα μαλλιά. Η Σάντι και η Βερόνικα, στολισμένες με παγιετέ μπλουζάκια και πολύ κοντά σορτσάκια. Σπούδαζαν στο κολέγιο, λένε, πριν οι πάντες στην περιοχή χάσουν τα λεφτά τους.

Σύμφωνα με τη Σαρμείν, δε θα αντέξουν πολύ. Είτε κάποιος θα τις πλακώσει στο ξύλο και θα παραιτηθούν, είτε θα παραδώσουν τα όπλα και θα αρχίσουν να παίρνουν αυτά τα ναρκωτικά, που είναι ένας άλλος τρόπος παραίτησης. Ή θα τις πλησιάσει κάποιος νταβατζής· ή μια μέρα απλώς θα πέσουν σε μια χωροτρύπα και κανείς δε θα θέλει πια να τις αναφέρει, γιατί θα έχουν πεθάνει. Είναι θαύμα που ακόμα δεν έχει συμβεί τίποτε από αυτά. Η Σαρμείν θέλει να τους πει να φύγουν από κει μέσα, πού να πάνε όμως, και, έτσι κι αλλιώς, δεν είναι δική της δουλειά.

Όταν δεν απασχολούνται στη Δεξαμενή Πίπας, τα κορίτσια κάθονται στην μπάρρα, πίνουν αναψυκτικά διαίτης και κουβε-

ντιάζουν με τη Σαρμείν. Η Σάντι της είχε πει ότι τις βίζιτες τις κάνουν μόνο μέχρι να βρουν πραγματικές δουλειές και η Βερόνικα είπε «Ξεσκίζομαι στη δουλειά» και γέλασαν κι οι δυο τους. Η Σάντι θα ήθελε να γίνει προσωπική γυμνάστρια, η Βερόνικα θα διάλεγε τη νοσηλευτική. Μιλάνε λες και υπάρχει περίπτωση αυτά τα πράγματα να γίνουν μια μέρα. Η Σαρμείν δεν τις αντικρούει, γιατί η Γιαγιά Γουίν ανέκαθεν έλεγε ότι τα θαύματα όντως συμβαίνουν, όπως το ότι η Σαρμείν είχε πάει να ζητήσει μαζί της – αυτό κι αν ήταν θαύμα!

Οπότε ποιος ξέρει; Η Σάντι και η Βερόνικα ήταν εκεί μια δυο φορές που ο Σταν πέρασε να την πάρει από τη δουλειά, και δε γινόταν να μην του τις συστήσει. Έξω, στο αυτοκίνητο, της είπε «Καλύτερα να μην έχεις πολλά πολλά με αυτές τις πουτάνες» και η Σαρμείν του είπε ότι δεν είχε πολλά πολλά και ότι στην πραγματικότητα ήταν γλυκά κορίτσια, κι εκείνος είπε *Γλυκά του κώλου*, πράγμα όχι και τόσο ευγενικό από μέρους του. Δεν του το είπε όμως.

Πότε πότε άσχετοι μπαίνουν μέσα κατά λάθος, συνήθως νεαρής ηλικίας, τουρίστες από άλλες, πιο ευημερούσες χώρες ή πόλεις, που έχουν βγει μπαρότσαρκα σε παρακατιανά στέκια, προς αναζήτηση φτηνών απολαύσεων· και τότε είναι που πρέπει να έχει τον νου της. Με τον καιρό, η Σαρμείν έχει μάθει πολλούς από τους σταθερούς κι αυτοί την αφήνουν ήσυχη –ξέρουν ότι δεν είναι όπως η Σάντι και η Βερόνικα, ότι είναι παντρεμένη–, και μόνο κάποιος καινούργιος θα σκεφτόταν να της την πέσει.

Σήμερα δουλεύει την απογευματινή βάρδια, όπου συνήθως είναι ήσυχα. Η βραδινή είναι καλύτερη για τα φιλοδώρηματα, ο Σταν όμως λέει ότι δε θέλει να δουλεύει βράδυ γιατί τότε οι μεθύστακες και οι λεχρίτες παραείναι πολλοί, αν και ίσως χρειαστεί να υποχωρήσει σχετικά με αυτό σε περίπτωση που της προ-

σφερθεί η θέση, μιας και το κομπόδεμά τους έχει αρχίσει να εξαντλείται. Τα απογεύματα είναι μόνο εκείνη και η Ντίντρι, που έχει ξεμείνει από την εποχή των παχύτερων αγελάδων του μπαρ – κάποτε ήταν προγραμματίστρια, στο μπράτσο της έχει το τατουάζ μίας ταινίας Μέμπιους και εξακολουθεί να χτενίζει τα μαλλιά της όπως εκείνα τα σπασικλάκια στο σχολείο, κάνοντας δύο καστανά αλά Χάριετ-η-Κατάσκοπος κοτσιδάκια. Και είναι και ο Μπραντ, που αγριοκοιτάζει τους άτακτους πελάτες όταν χρειάζεται.

Η Σαρμείν μπορεί να βλέπει τηλεόραση στις επίπεδες οθόνες, παλιές ταινίες με τον Έλβις Πρίσλεϊ, τόσο παρηγορητικές ή καθημερινές σειρές, αν και δεν είναι τόσο αστείες, κι έτσι κι αλλιώς, η κωμωδία είναι τόσο ψυχρή και άκαρδη, κοροϊδεύει τη θλίψη των ανθρώπων. Εκείνη προτιμά τις πιο δραματικές σειρές, όπου όλοι απάγονται ή βιάζονται ή αιχμαλωτίζονται μέσα σε σκοτεινές τρύπες, και με τέτοια πράγματα υποτίθεται ότι δεν πρέπει να γελάς. Υποτίθεται ότι πρέπει να ταράζεσαι, έτσι όπως θα ταραζόσουν αν συνέβαινε σε εσένα. Η ταραχή είναι πιο θερμό συναίσθημα, σου δημιουργεί την εντύπωση της εγγύτητας, δεν είναι τόσο ψυχρό κι απόμακρο, όπως το να γελάς με τα παθήματα των άλλων.

Κάποτε παρακολουθούσε μια εκπομπή που δεν ήταν κωμωδία ή δράμα. Ήταν ριάλιτι και ονομαζόταν *Δικαίωμα στην Κατοικία με τη Λουσίντα Καντ*. Μια φορά κι έναν καιρό, η Λουσίντα ήταν πολύ πετυχημένη παρουσιάστρια ειδήσεων, μετά όμως μεγάλωσε, κι έτσι το *Δικαίωμα στην Κατοικία* προβαλλόταν μόνο στην τοπική καλωδιακή. Η Λουσίντα έπαιρνε συνεντεύξεις από ιδιοκτήτες σπιτιών που τους είχαν κάνει έξωση, κι έβλεπες όλα τους τα πράγματα στοιβαγμένα στην πρασιά, όπως τον καναπέ και το κρεβάτι τους και την τηλεόρασή τους, που ήταν πραγματικά θλιβερό αλλά κι ενδιαφέρον επίσης, όλα τα πράγματα που είχαν αγοράσει, και η Λουσίντα τους ρωτούσε τι εί-

χε συμβεί στη ζωή τους, κι αυτοί της έλεγαν πόσο σκληρά είχαν δουλέψει, αλλά μετά το εργοστάσιο έκλεισε, ή η έδρα της επιχείρησης μετακόμισε, ή κάτι τέτοιο. Μετά οι τηλεθεατές υποτίθεται ότι έπρεπε να στείλουν λεφτά για να βοηθήσουν αυτούς τους άτυχους, και μερικοί το έκαναν, κι αυτό έδειχνε την καλοσύνη των ανθρώπων.

Η Σαρμείν έβρισκε το *Δικαίωμα στην Κατοικία* ενθαρρυντικό, γιατί αυτό που συνέβη στην ίδια και στον Σταν μπορούσε να συμβεί στον οποιοδήποτε. Μετά όμως η Λουσίντα Καντ εμφάνισε καρκίνο κι έχασε τα μαλλιά της κι άρχισε να ανεβάζει βίντεο της αρρώστιας της, κατευθείαν από το κρεβάτι του νοσοκομείου, κι αυτό η Σαρμείν το έβρισκε καταθλιπτικό, οπότε έπαψε να την παρακολουθεί. Αν και ευχόταν το καλύτερο για εκείνη, και ήλπιζε να γίνει καλά.

Καμιά φορά κουβεντιάζει με την Ντίντρι. Λένε την ιστορία της ζωής τους, και της Ντίντρι είναι χειρότερη από της Σαρμείν, με λιγότερους καλοσυνάτους ενήλικες όπως η Γιαγιά Γουίν, και περισσότερους με τάση στην κακοποίηση, κι έχει και μία έκτρωση μέσα: κάτι που η Σαρμείν δε θα άντεχε ποτέ να κάνει. Τώρα παίζουν αντισυλληπτικά, τα αγοράζει φτηνά από την Ντίντρι, αλλά ανέκαθεν ήθελε ένα μωρό, αν και πώς θα τα καταφέρει αν μείνει κατά λάθος έγκυος, με τον Σταν κι εκείνη να μένουν στο αμάξι, δεν έχει ιδέα. Άλλες γυναίκες –γυναίκες του παρελθόντος, πιο σκληροαγωγημένες γυναίκες– είχαν καταφέρει να μεγαλώσουν μωρά σε περιορισμένους χώρους, όπως ποντοπόρα πλοία και κλειστές άμαξες. Ίσως όμως όχι σε αυτοκίνητα. Είναι δύσκολο να βγάλεις τις μυρωδιές από τις ταπετσαρίες αυτοκινήτου, και άρα θα πρέπει να είσαι πολύ προσεκτική με τους εμετούς και τα λοιπά.

Κατά τις έντεκα τρώνε με τον Σταν άλλο ένα ντόνατ. Μετά κάθουν μια ελπιδοφόρα στάση σε έναν κάδο απορριμμάτων πίσω

από ένα μαγαζί με σουπες, δεν έχουν τύχη όμως, ό,τι φαγώσιμο υπήρχε το έχουν ήδη βουτηξει άλλοι. Λίγο πριν από τις δώδεκα ο Σταν την πηγαίνει στο αυτόματο πλυντήριο ενός από τα εμπορικά κέντρα –έχουν ξαναπάει εκεί, δύο από τα πλυντήρια/στεγνωτήρια δουλεύουν ακόμα– και προσέχει το αυτοκίνητο όσο η Σαρμείν κάνει την πλύση κι ύστερα πληρώνει γι’ αυτήν από το τηλέφωνό τους. Πριν από λίγο καιρό η Σαρμείν ξεφορτώθηκε όλα τα ασπρόρουχά τους –ακόμα και τις βαμβακερές νυχτικιές της–, τα αντάλλαξε με χρωματιστά. Είναι τόσο δύσκολο να κρατήσεις τα άσπρα καθαρά και σιχαίνεται να τα βλέπει γαριασμένα. Μετά τρώνε για μεσημεριανό κάτι φέτες τυρί κι ένα μπείγκελ που είχε μείνει από χθες, με λίγο ακόμα στιγμιαίο καφέ. Το δείπνο τους θα είναι καλύτερο, γιατί η Σαρμείν πληρώνεται απόψε.

Μετά ο Σταν την πηγαίνει στη «Σκόνη» και λέει ότι θα γυρίσει να την πάρει στις εφτά.

Ο Μπραντ λέει ότι η Ντίντρι δε θα ’ρθει, τηλεφώνησε ότι είναι άρρωστη, αλλά δεν υπάρχει πρόβλημα, γιατί έτσι κι αλλιώς δε συμβαίνει και τίποτα. Το μαγαζί δεν έχει κίνηση, μόνο δυο τρεις πελάτες που κάθονται στην μπάρα και πίνουν μπίρες. Στον μαυροπίνακα έχουν γραμμένα φιγουρατζίδικα κοκτέιλ, αλλά κανείς ποτέ δεν τα παραγγέλνει.

Η Σαρμείν αφήνεται στη γνώριμη ανία του απογεύματος. Μόνο λίγες βδομάδες δουλεύει εδώ, αλλά της φαίνεται περισσότερο. Να περιμένει, να περιμένει, να περιμένει τους άλλους να αποφασίσουν το ένα ή το άλλο, να περιμένει κάτι να συμβεί. Η δουλειά εδώ της θυμίζει πολύ «Τα Κόκκινα Παπούτσια» – το μότο του γηροκομείου ήταν «Πουθενά σαν το σπίτι σου», που αν το καλοσκεφτόσουν, ήταν κομματάκι διεστραμμένο, αφού οι τρόφιμοι βρισκόνταν εκεί επειδή δεν μπορούσαν πια να ζήσουν μόνοι τους στο δικό τους. Κυρίως σέρβιρες στους ηλικιωμένους φαγητό και ποτό σε τακτά διαστήματα, όπως και στη «Σκόνη», και ήσουν καλή μαζί τους, όπως και στη «Σκόνη», και χαμογελού-

σες πολύ, ακριβώς όπως και στη «Σκόνη». Πότε πότε η Σαρμείν κανόνιζε λίγη ψυχαγωγία, μια θεραπεία με κλόουν ή με σκυλί, ή με ταχυδακτυλουργό, ή με κάποια μπάντα που εμφανιζόταν αφιλοκερδώς στα πλαίσια της φιλανθρωπικής της δράσης. Κατά κύριο λόγο, όμως, δε συνέβαινε τίποτα, όπως σε αυτά τα βίντεο με τα μωρά των αετών που προβάλλονται σε ιστότοπους με ζώα, ώσπου εντελώς ξαφνικά ξεσπούσε η κρίση και η αναστάτωση ενός άτσαλου, φασαριόζικου θανάτου. Ακριβώς όπως και στη «Σκόνη». Μολονότι εκεί δεν πλάκωναν κανέναν στο ξύλο, όχι μέσα στο κτίριο, όχι αν μπορούσαν να το αποφύγουν.

«Ένα μπιρόνι», λέει ένας από τους άντρες στην μπάρα. «Το ίδιο με πριν». Η Σαρμείν χαμογελάει απρόσωπα και σκύβει να πάρει την μπίρα από το ψυγείο. Ισιώνοντας τον κορμό της, βλέπει τον εαυτό της στον καθρέφτη –είναι ακόμα σε καλή φόρμα, και δε φαίνεται πολύ κουρασμένη, παρά την ανήσυχη νύχτα– και πιάνει το βλέμμα του άντρα που την καρφώνει. Αποστρέφει το δικό της. Μήπως προκάλεσε, μήπως κούνησε την ουρά της έτσι όπως έσκυψε; Όχι, τη δουλειά της έκανε μόνο. Άσ' τον να κοιτάζει.

Την περασμένη εβδομάδα η Σάντι και η Βερόνικα την είχαν ρωτήσει αν ήθελε να κάνει καμιά βίζιτα. Θα έβγαζε περισσότερα έτσι από όσα έβγαζε πίσω από την μπάρα· πολύ περισσότερα, αν έβγαινε από το μαγαζί. Είχαν δυο δωμάτια εκεί κοντά που μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν, πιο κυριλέ από τη Δεξαμενή Πίπας, είχαν κρεβάτια. Η Σαρμείν είχε αυτό το φρέσκο, δροσερό στυλ: στους πελάτες άρεσαν οι γλυκές ξανθές με τα μεγάλα μάτια και τα παιδικά πρόσωπα.

«Ω, όχι», είπε η Σαρμείν. «Ω, όχι, δε θα μπορούσα!» Αν και είχε νιώσει έναν μικρό νυγμό έξιψης, σαν να 'χε κρυφοκοιτάξει σε ένα παράθυρο και είχε δει μέσα μια άλλη εκδοχή του εαυτού της, που έκανε μια άλλη ζωή· μια πιο αχαλίνωτη και ικανοποιητική δεύτερη ζωή. Τουλάχιστον ικανοποιητική από οικονομική

άποψη, και θα το έκανε για τον Σταν, σωστά; Κάτι που θα δικαιολογούσε ό,τι κι αν ήταν αυτό που θα γινόταν. Αυτά τα πράγματα με άγνωστους άντρες, τα διαφορετικά πράγματα. Πώς θα ήταν άραγε;

Αλλά όχι, δεν μπορούσε, γιατί ήταν πάρα πολύ επικίνδυνο. Ποτέ δεν μπορούσες να ξέρεις τι θα έκαναν τέτοιοι άντρες, ίσως να το παρατραβούσαν. Ίσως να το 'ριχναν στην αυτο-έκφραση. Κι αν το μάθαινε ο Σταν; Ποτέ δε θα συμφωνούσε με αυτό, όσο κι αν χρειάζονταν τα λεφτά. Κάτι τέτοιο θα τον κατέστρεφε. Εξάλλου, ήταν λάθος.

Π Ρ Ε Μ Ν Ο

Ο Σταν δοκιμάζει την τελευταία γνωστή διεύθυνση του Κόννορ, ένα μονώροφο με σανιδωμένα παράθυρα σε έναν μισο-ακατοίκητο δρόμο. Μπορεί να είναι πρόσωπα αυτά που κοιτάζουν μέσα από ένα δυο από τα παράθυρα, μπορεί και όχι. Μάλλον πρόκειται απλώς για παιχνίδια του φωτός. Υπάρχει κάτι που κάποτε ίσως ήταν κοινόχρηστος κήπος, με ίσως μαραμμένες περικοκλάδες μοσχομπίζελου. Μερικές ξύλινες βέργες εξέχουν από τα λογχοειδή, ψηλά ως το γόνατο, ζιζάνια. Στο ξεκοιλιασμένο δρομάκι που οδηγεί στην μπροστινή βεράντα υπάρχει μια νεκροκεφαλή βαμμένη κόκκινη, όπως εκείνη με την οποία είχαν διακοσμήσει με τον Κον τη λέσχη τους στο σπιτάκι του κήπου, όταν ο Σταν ήταν δέκα χρόνων. Τι υποδήλωνε άραγε εκείνη η νεκροκεφαλή; Πειρατές, αναμφίβολα. Παράξενο πώς επιμένουν τα σύμβολα.

Σε αυτό το σπίτι είχε κάνει κατάληψη ο Κον, όταν ο Σταν

τον είδε για τελευταία φορά, πριν από δύο ή ίσως τρία χρόνια. Ο Κον του είχε στείλει ένα μήνυμα που φαινόταν επείγον, όταν όμως ο Σταν έφτασε εδώ, ήταν απλώς το συνηθισμένο: ο Κον χρειαζόταν λεφτά.

Είχε βρει τον Κον ντυμένο με αμάνικο φανελάκι και ποδηλατικό σορτσάκι, με ένα τατουάζ από αναρριχώμενες αράχνες στο ένα μπράτσο του, να πετάει έναν σουγιά σε έναν εσωτερικό τοίχο –για την ακρίβεια, να πετάει τον σουγιά στη σιλουέτα μιας γυμνής γυναίκας σχεδιασμένης με μοβ μαρκαδόρο στον τοίχο– ενώ δυο τρεις από τους ανεγκέφαλους κολλητούς του ήταν αραγμένοι τριγύρω, καπνίζοντας μπάφους και ενθαρρύνοντάς τον με ζητωκραυγές. Εκείνο τον καιρό ο Σταν είχε ακόμα δουλειά και αισθανόταν ανώτερος, οπότε έκανε το καθήκον του ως μεγάλος αδερφός και έσυρε τα εξ αμάξης στον Κον σε μια προσπάθεια να τον επαναφέρει στον ίδιο δρόμο, και ο Κον του είπε να πάει να σοδομιστεί. Ένας από τους κολλητούς προσφέρθηκε να πάρει το κεφάλι του Σταν, ο Κον όμως περιορίστηκε να γελάσει και να πει ότι αν υπήρχαν κεφάλια για πάρσιμο, θα τα έπαιρνε ο ίδιος, προσθέτοντας ως κατακλείδα: «Αδέρφι μου είναι, πάντα μου σερβίρει αυτές τις ηθικοπλαστικές μαλακίες πριν ξηλωθεί». Μετά από μια κάποια ανταλλαγή αγριεμένων βλεμμάτων, οι δυο τους προχώρησαν στο καθιερωμένο, αμοιβαίο, αδελφικό χτύπημα στην πλάτη, και ο Σταν δάνεισε στον Κον δυο κατοστάρικα, που δεν τα ξανάδε έκτοτε, αλλά που πολύ θα ήθελε να τα δει τώρα. Μετά ο Σταν έκανε το λάθος να ρωτήσει για εκείνον τον από καιρό χαμένο ελβετικό σουγιά, και ο Κον τον κοροΐδεψε που είχε κρानιωθεί έτσι για έναν χαζο-σουγιά, και κατέληξαν να ανταλλάσσουν οργισμένες προσβολές σαν εννιάχρονα.

Ο Σταν χτυπάει τη γεμάτη σκασίματα πράσινη πόρτα. Δεν παίρνει απάντηση, κι έτσι τη σπρώχνει κι εκείνη ανοίγει, αφού είναι ξεκλείδωτη. Κάποιος εμπρηστής πρέπει να έβαλε φωτιά εκεί μέσα, γιατί το καθιστικό είναι μισοκαρβουνιασμένο· καντός

ήλιος αντανακλά στα θραύσματα των τζαμιών που είναι σκορπισμένα στο πάτωμα. Το στομάχι του ανακατεύεται στην ιδέα ότι ο Κόνορ ίσως να βρίσκεται κάπου μέσα στο σπίτι σε καψαλισμένη, σκελετική μορφή, δε βρίσκει όμως κανέναν στα μαυρισμένα από τη φωτιά, χωρίς ταβάνι δωμάτια. Η μυρωδιά του καπνού αναδύεται από τα τσουρουφλισμένα, ξεσκισμένα από τα ποντίκια έπιπλα.

Όταν ξαναβγαίνει έξω, βλέπει κάποιον να κοιτάζει στο εσωτερικό του αυτοκινητίου του, αναμφίβολα έχοντας κατά νου τον εμπρησμό. Ο τύπος είναι μάλλον κοκαλιάρης και δε φαίνεται να κρατάει όπλο, οπότε ο Σταν μπορεί άνετα να τον κάνει καλά αν χρειαστεί. Παρ' όλ' αυτά, καλύτερα να κρατήσει αποστάσεις.

«Ει», λέει στο τρισάθλιο γκριζο μπλουζάκι και στο κεφάλι με την προϊούσα φαλάκρα.

Ο τύπος γυρίζει απότομα προς το μέρος του. «Δεν κάνω τίποτα, κοιτάω μόνο», λέει. «Ωραίο αμάξι».

Δουλοπρεπές χαμόγελο, ο Σταν όμως δεν το χάβει: μια πανούργα λάμψη τρεμοπαίζει σε αυτά τα βυθισμένα στις κόγχες τους μάτια. Σουγιάς ίσως;

«Είμαι ο αδερφός του Κόνορ», λέει. «Που έμενε κάποτε εδώ». Κάτι αλλάζει: ό,τι κι αν σχεδίαζε ο τύπος, τώρα δε θα το δοκιμάσει. Αυτό σημαίνει ότι ο Κον μπορεί να είναι ακόμα ζωντανός, με την κακή του φήμη να είναι ακόμα μεγαλύτερη από ό,τι πριν από δύο χρόνια.

«Δεν είναι εδώ», λέει ο τύπος.

«Ναι, αυτό το βλέπω», λέει ο Σταν. Ακολουθεί σιωπή. Είτε ο τύπος ξέρει πού είναι ο Κόνορ, είτε δεν ξέρει. Μάλλον προσπαθεί να αποτιμήσει πόσα αξίζει αυτή η πληροφορία για τον Σταν. Μετά, είτε θα πει ψέματα και θα προσπαθήσει να τον παραπλανήσει, είτε όχι. Λίγα χρόνια πριν, ο Σταν θα είχε βρει αυτή την κατάσταση πιο τρομακτική από όσο τη βρίσκει τώρα.

«Αλλά ξέρω πού», λέει εντέλει ο άντρας.

«Άρα μπορείς να με πας εκεί», λέει ο Σταν.

«Τρία δολάρια», λέει ο τύπος απλώνοντας το χέρι.

«Δύο. Μόλις τον δω», λέει ο Σταν κρατώντας το αριστερό του χέρι στην τσέπη του. Δεν έχει καμιά πρόθεση να πληρώσει για έναν κενό χώρο χωρίς Κόννορ μέσα του. Δεν έχει καμιά πρόθεση να πληρώσει έτσι κι αλλιώς, αφού δεν έχει πάνω του δύο δολάρια. Αλλά ο Κον θα τα έχει. Ο Κον μπορεί να πληρώσει. Ή αυτό, ή να σπάσει τα δόντια του τύπου, όσα έχουν απομείνει από δαύτα.

«Πώς ξέρω ότι θέλει να σε δει;» λέει ο τύπος. «Μπορεί να μην είσαι ο αδερφός του».

«Αυτό θα είναι το ρίσκο σου», λέει ο Σταν χαμογελώντας. «Θα οδηγήσουμε;» Ενδέχεται να είναι επικίνδυνο – θα πρέπει να αφήσει τον τύπο να καθίσει μπροστά μαζί του, κι ακόμα δεν είναι σίγουρος ότι δεν υπάρχει όπλο. Αλλά πρέπει να το διακινδυνεύσει.

Μπαίνουν μέσα, επιφυλακτικοί και οι δύο. Ο Σταν βάζει μπροστά, κατηφορίζουν τον δρόμο, στρίβουν στη γωνία. Συνεχίζουν σε άλλο δρόμο, όπου μια χούφτα εξαθλωμένοι πιτσιρικάδες κλοτσάνε μια ξεφούσκωτη μπάλα ποδοσφαίρου. Εντέλει, ένα πάρκο τροχόσπιτων, ή, τουλάχιστον, μερικά παρκαρισμένα τροχόσπιτα. Δύο σχιστομάτηδες στην είσοδο, ο ένας σκούρος, ο άλλος όχι, κλείνουν τον δρόμο. Άρα κάποιου είδους φρουρίο.

Ο Σταν φρενάρει, κατεβάζει το παράθυρο. «Τον Κόννορ ήρθα να δω», λέει. «Είμαι ο Σταν. Ο αδερφός του».

«Έτσι μου είπε», λέει ο τύπος δίπλα του, φυλώντας τον κώλο του.

Ο ένας από τους φρουρούς δίνει μια ανόρεχτη κλοτσιά στο αριστερό μπροστινό λάστιχο. Ο άλλος μιλάει για λίγο στο κινητό του. Κοιτάζει καλά καλά μέσα από το παράθυρο και μετά μιλάει λίγο ακόμα – δίνοντας, αναμφίβολα, την περιγραφή του Σταν. Μετά του κάνει νόημα να βγει από το αμάξι.

«Μην ανησυχείς, θα σου το προσέχουμε», λέει ο τύπος με το κινητό, διαβάζοντας τις σκέψεις του Σταν, οι οποίες εκείνη τη στιγμή συνοψίζονται στην εικόνα του αυτοκινήτου του γδυμένου από λάστιχα και από πλήθος άλλων εξαρτημάτων επίσης. «Πέρνα. Θα σε πάει ο Χερμπ».

«Παρακάλα να είναι ο αδερφός», λέει ο δεύτερος άντρας στον Χερμπ. «Αλλιώς σε βλέπω να σκάβεις δύο λάκκους».

Ο Κόνορ είναι έξω, πίσω από το τροχόσπιτο στο τέρμα της αλάνας, σε έναν χορταριασμένο ανοιχτό χώρο που ίσως κάποτε ήταν οικόπεδο σπιτιού. Φαίνεται ψηλότερος. Έχει χάσει βάρος· είχε αφηθεί για μια περίοδο, αλλά τώρα είναι σε φόρμα. Πυροβολεί ένα τενεκεδάκι μπίρας ακουμπισμένο σε ένα πρόξυμο· όχι, σε μια στοιβια τούβλα. Το όπλο είναι ένα παλιό αεροβόλο που ο Σταν θυμάται από τα παιδικά του. Παλιά ήταν δικό του, ο Κόνορ όμως το κέρδισε σε ένα τουρνουά μπρα ντε φερ. Η ιδέα του αδερφού του γι' αυτά τα τουρνουά ήταν πολύ απλή: έπαιζες μέχρι να κερδίσει εκείνος, και μετά σταματούσες. Δεν ήταν πιο μεγαλόσωμος από τον Σταν, αλλά ήταν πιο ύπουλος. Επίσης, αρκούντως πιο βίαιος. Η θέση *Κλειστό* στον διακόπτη του ποτέ δε λειτουργούσε και τόσο καλά όταν ήταν μικρός.

Πινγκ! σκάει η βολίδα στο τενεκεδάκι. Ο ξεναγός του Σταν δε διακόπτει τη σκοποβολή, αλλά κάνει τον γύρο και πηγαίνει στο πλάι, εκεί όπου ο Κον δε γίνεται να μην τον δει.

Δύο ακόμα πινγκ: ο Κον τους αφήνει να περιμένουν. Εντέλει σταματάει, ακουμπάει το αεροβόλο πάνω σε έναν τσιμεντόλιθο και γυρίζει. Σκατά, μέχρι και ξυρισμένος είναι. Τι τον έχει πιάσει; «Σταν ο Αμάν», λέει με ένα χαμογελάκι. «Τι χαμπάρια;» Προχωράει προς το μέρος του, με τα χέρια ανοιχτά, και εκτελούν μία αδέξια εκδοχή της καθιερωμένης αγκαλιάς-με-χτύπημα-στην πλάτη.

«Εγώ τον έφερα εδώ», λέει ο κοκαλιάρης. «Μου είπες να προσέχω το σπίτι».

«Μπράβο, Χερμπ, καλά έκανες», λέει ο Κόνορ. «Μύλα στον Ρίκι – κάτι θα σου δώσει». Ο τύπος φεύγει σέρνοντας τα πόδια του. «Ανεγκέφαλος μαλάκας. Έλα να πιούμε μια μπίρα», λέει ο Κόνορ και μπαίνουν σε ένα από τα τροχόσπιτα. Airstream εί-
ναι: πολυτελείας.

Η κυρίως καμπίνα είναι εντυπωσιακά δροσερή, καθαρή και τακτοποιημένη. Ο αδερφός του δεν την έχει βανδαλίσει: ούτε σκουπίδια πεταμένα εδώ κι εκεί ως ένδειξη απαξίωσης του συστήματος ούτε πόστερ με επαναστατημένους αστέρες του ροκ που χουφτώνουν τον καβάλο τους βγάζοντάς σου τη γλώσσα, το εντελώς αντίθετο δηλαδή από το εφηβικό του δωμάτιο. Εκείνο τον καιρό ο Σταν τον υπερασπιζόταν στους γονείς, προσπαθούσε να τους πείσει ότι ο μικρός θα στρώσει. Ίσως να μην είναι και τόσο κακό που δεν έστρωσε. Τουλάχιστον φαίνεται να έχει μια πηγή εισοδήματος, και μάλιστα καλή, κρίνοντας από τα αποτελέσματα.

Διακόσμηση στους τόνους του ανοιχτού γκριζου, μικροί αλουμινένιοι κύβοι υψηλής τεχνολογίας τοποθετημένοι διακριτικά εδώ κι εκεί, κουρτίνες στα παράθυρα, καλό γούστο: μήπως ο Κόνορ φέρνει καμιά γυναίκα εδώ; Αυτό είναι; Κάποια που της αρέσουν τα νοικοκυρεμένα πράγματα, όχι μια τσούλα. Ή μήπως απλώς έχει χεστεί στο τάλιρο; «Ωραίο είναι», λέει θλιμμένα ο Σταν, φέρνοντας κατά νου το δικό του στενάχωρο, βρομερό αμάξι.

Ο Κον πηγαίνει στο ψυγείο, βγάζει δύο μπουκάλια μπίρα. «Τα καταφέρνω», λέει. «Εσύ;»

«Όχι και τόσο», λέει ο Σταν. Κάθονται στο ενσωματωμένο τραπέζι, τσουγκρίζουν τις μπίρες.

«Έχασες τη δουλειά σου», λέει ο Κον αφού περάσει το πρώτον διάστημα σιωπής. Δεν είναι ερώτηση.

«Πού το ξέρεις;» λέει ο Σταν.

«Αλλιώς γιατί να με ψάξεις;» λέει ουδέτερα ο Κον. Δεν έχει νόημα να το αρνηθεί, οπότε ο Σταν δεν το αρνείται.

«Έλεγα μήπως...» λέει ο Σταν.

«Ναι, σου χρωστάω», λέει ο Κον. Σηκώνεται, του γυρίζει την πλάτη, ψάχνει στις τσέπες ενός μπουφάν που κρέμεται στην πόρτα. «Διακόσια είναι καλά για τώρα;» λέει. Ο Σταν βγάζει έναν ευχαριστήριο βρυχηθμό, τσεπώνει τα χαρτονομίσματα. «Θες δουλειά;»

«Τι δουλειά;» λέει ο Σταν.

«Α, ξέρεις;», λέει ο Κον. «Λίγο απ' το 'να, λίγο απ' τ' άλλο. Θα μπορούσες να αναλάβεις διάφορα. Λεφτά, ας πούμε. Να τα βγάζεις εκτός συνόρων για λογαριασμό μας. Να τα τοποθετείς εδώ κι εκεί. Να μας κάνεις να φαινόμαστε έντιμοι.»

«Τι σκαρώνεις πάλι;» λέει ο Σταν.

«Χαλάρωσε», λέει ο Κόντορ. «Τίποτα το επικίνδυνο. Υπηρεσίες σε πελάτες. Κατά παραγγελία.»

Ο Σταν αναρωτιέται αν κλέβει έργα τέχνης. Είναι όμως δυνατό να έχουν μείνει έργα τέχνης στην περιοχή; Δύσκολο. «Ευχαριστώ», λέει. «Ίσως αργότερα». Στην πραγματικότητα, δεν έχει καμιά επιθυμία να δουλέψει για τον μικρό του αδερφό, ακόμα κι αν η δουλειά είναι ασφαλής. Θα ήταν σαν ενδοοικογενειακή φιλανθρωπία. Τώρα που πήρε μια ανάσα με αυτά τα λίγα μετρητά, μπορεί να ψάξει στην αγορά. Να βρει κάτι της προκοπής.

«Όποτε θες», λέει ο Κον. «Μήπως χρειάζεσαι τίποτα, κανένα κινητό, ας πούμε; Έχω μπόλικά. Θα σου κρατήσει κανένα μήνα, αν είσαι προσεκτικός.»

Γιατί να μην έχει ένα δεύτερο τηλέφωνο; Έτσι θα μπορούν να τηλεφωνούνται με τη Σαρμείν. Όσο κρατήσουν τα έξτρα λεφτά. «Πού το βρήκες;» λέει ο Σταν.

«Μην ανησυχείς, καθαρό είναι», λέει ο Κον. «Δεν μπορεί να εντοπιστεί.»

Ο Σταν βάζει το τηλέφωνο στην τσέπη του.

«Πώς είναι η σύζυγος;» λέει ο Κον. «Η Σαρμείν;»

«Τέλεια, τέλεια», λέει ο Σταν.

«Πάω στοίχημα ότι είναι *τέλεια*», λέει ο Κον. «Έχω εμπιστοσύνη στο γούστο σου. Πώς *είναι* όμως;»

«Μια χαρά», λέει ο Σταν. Ανέκαθεν ταραζόταν όταν ο Κον έδειχνε ενδιαφέρον για την εκάστοτε κοπέλα του. Ο Κον θεωρούσε ότι ο αδερφός του έπρεπε να τη μοιράζεται μαζί του, είτε το ήθελε, είτε όχι. Και πράγματι, κάνα δυο από τα κορίτσια του Σταν είχαν συγκατατεθεί. Ακόμα τον τσούζει.

Θέλει να ζητήσει από τον Κον κάποιο όπλο, στιδήποτε για να κρατάει μακριά τους τραμπούκους της νύχτας, αυτή τη στιγμή, όμως, βρίσκεται σε μειονεκτική θέση και μπορεί σχεδόν να ακούσει τον Κον να του λέει: «Ούτε ήξερες πού έριχνες με εκείνον τον εκτοξευτή Νερφ – είμαι σίγουρος ότι θα καταλήξεις να πυροβολήσεις το πόδι σου». Ή, ακόμα χειρότερα: «Τι θα μου δώσεις σε αντάλλαγμα; Λίγες ωρίτσες στο κρεβάτι με τη σύζυγο; Είμαι σίγουρος ότι θα της αρέσει. ΄Ει, χαζούλακα! Αστείο!» Ή «Βέβαια, αν έρθεις να δουλέψεις για μένα». Οπότε δεν τολμάει.

Οι δύο φρουροί συνοδεύουν τον Σταν στο αυτοκίνητό του. Τώρα είναι πολύ πιο φιλικοί, μέχρι και το χέρι τού απλώνουν για χειραψία.

«Ρίκι».

«Τζέρολντ».

«Σταν», λέει ο Σταν. Λες και δεν το ξέρουν.

Καθώς μπαίνει στο αμάξι του, ένα άλλο αυτοκίνητο φτάνει στην είσοδο του πάρκου· ένα υβριδικό πολυτελείας, μαύρο και γυαλιστερό, με φιμέ τζάμια. Από ό,τι φαίνεται, ο Κον έχει κάνει κολεγιές με ματσωμένους.

«Να και η δουλειά», λέει ο Τζέρολντ. Ο Σταν είναι περίεργος να δει ποιος θα βγει από το υβριδικό, αλλά δε βγαίνει κατένας. Τον περιμένουν να φύγει.

ΠΡΟΩΘΗΣΗ

Στη Σαρμείν αρέσει να είναι απασχολημένη, μερικές φορές όμως τα απογεύματα στη «Σκόνη» δεν υπάρχουν και πολλά για να απασχοληθεί. Έχει ήδη σκουπίσει δύο φορές την μπάρα, έχει τακτοποιήσει κάτι ποτήρια. Θα μπορούσε να παρακολουθήσει την κοντινότερη επίπεδη οθόνη, όπου προβάλλεται η επανάλυση ενός αγώνα μπείζμπολ, αλλά τα σπορ δεν την ενδιαφέρουν ιδιαίτερα· δεν καταλαβαίνει γιατί ο κόσμος παθιάζεται τόσο βλέποντας ένα τσούρμο άντρες να κυνηγάνε ο ένας τον άλλο μέσα σε ένα γήπεδο και να προσπαθούν να χτυπήσουν μια μπάλα και μετά να αγκαλιάζονται και να χτυπάνε ο ένας τον πσιινό του άλλου και να χοροπηδάνε και να φωνάζουν.

Ο ήχος είναι χαμηλωμένος, οι διαφημίσεις όμως παίζουν πάντα δυνατότερα, κι επίσης τα κείμενα περνάνε στο κάτω μέρος της οθόνης, για να είναι εκατό τοις εκατό βέβαιο ότι έχεις πάρει το μήνυμα. Στις αθλητικές μεταδόσεις, συνήθως οι διαφημίσεις είναι για αυτοκίνητα και μπίρα, εντελώς ξαφνικά όμως εμφανίζεται στην οθόνη κάτι διαφορετικό.

Είναι ένας άντρας με κοστούμι, μόνο το κεφάλι και οι ώμοι του, και κοιτάζει ευθεία μπροστά, ίσια μέσα στα μάτια της. Ακόμα και πριν ανοίξει το στόμα του, αποπνέει κάτι το πειστικό – έχει τόσο σοβαρό ύφος, λες κι αυτό που ετοιμάζεται να πει είναι πολύ σημαντικό. Κι όταν αρχίζει τελικά να μιλάει, η Σαρμείν μπορεί να πάρει όρκο ότι ο άντρας διαβάξει τις σκέψεις της.

«Κουράστηκες να ζεις στο αυτοκίνητό σου;» της λέει. Αλήθεια, είναι σαν να το λέει κατευθείαν σε εκείνη! Αποκλείεται βέβαια, γιατί ο άνθρωπος αγνοεί ακόμα και την ύπαρξή της, αλλά αυτή την αίσθηση σου δίνει. Χαμογελάει όλο κατανόηση. «Και βέβαια κουράστηκες! Άλλα όνειρα είχες. Σου αξίζει κάτι καλύτερο». Ω, ναι, ψελλίζει με κομμένη την ανάσα η Σαρ-

μείν. *Καλύτερο!* Τα λόγια του εκφράζουν όλα όσα αισθάνεται.

Ακολουθεί το πλάνο μιας πύλης ανοιγμένης σε κάτι που μοιάζει με αστραφτερό τοίχο από μαύρο γυαλί, με ανθρώπους να τη διασχίζουν πεζοί για να μπουν μέσα – νεαρά ζευγάρια πιασμένα χέρι χέρι, χαμογελαστά και γεμάτα ενέργεια. Παστέλ ρούχα, ανοιξιάτικα. Μετά, ένα σπίτι, ένα νοικοκυρεμένο, φρεσκοβαμμένο σπίτι με θαμνοφράχτη και πρασιά, περιποιημένη πρασιά, χωρίς σαραβαλιασμένα αυτοκίνητα και ξεχαρβαλωμένους καναπέδες πεταμένους πάνω της, και μετά η κάμερα εστιάζει στο παράθυρο του πάνω ορόφου, μέσα από τις κουρτίνες –κουρτίνες!– και αρχίζει να κινείται στο δωμάτιο. Ευρύχωρο! Καλόγουστο! Όλες αυτές οι λέξεις που χρησιμοποιούν οι μεσιτικές διαφημίσεις για τα εξοχικά σε βουνό και θάλασσα, μακριά από 'δώ, σε άλλες χώρες. Μέσα από την ανοιχτή πόρτα του μπάνιου φαίνεται μια ωραία, βαθιά μπανιέρα με μπόλικες αφράτες, λευκές πετσέτες κρεμασμένες δίπλα της. Το κρεβάτι είναι υπέρδιπλο, με κολλαριστά, καθαρά σεντόνια σε ένα χαρούμενο λουλουδάτο σχέδιο, ροζ και γαλάζιο, και τέσσερα μαξιλάρια. Κάθε μύστικος στο σώμα της Σαρμείν φλέγεται από επιθυμία γι' αυτό το κρεβάτι, γι' αυτά τα μαξιλάρια. Α, και να μπορούσε να απλωθεί εκεί πάνω! Να βυθιστεί σε έναν άνετο ύπνο, με αυτό το αίσημα της ασφάλειας και της θαλπωρής που ένιωθε όταν έμενε στο σπίτι της Γιαγιάς Γουίν.

Όχι πως το σπίτι της Γιαγιάς Γουίν ήταν ίδιο με αυτό εδώ. Εκείνο ήταν πολύ μικρότερο. Αλλά ήταν νοικοκυρεμένο. Η Σαρμείν θυμάται ακαθόριστα κι ένα άλλο σπίτι, από τότε που ήταν πολύ μικρή· μπορεί να ήταν σαν το σπίτι στην οθόνη. Όχι: *θα μπορούσε να είναι σαν το σπίτι στην οθόνη αν δεν ήταν τόσο ανοικοκυρευτο.* Ρούχα πεταμένα στο πάτωμα, βρόμικα πιάτα στην κουζίνα. Υπήρχε γάτα; Ίσως, για λίγο. Κάτι κακό είχε γίνει με τη γάτα. Την είχε βρει στο πάτωμα του χολ, αλλά είχε το λάθος σχήμα και κάτι έσταζε από μέσα της. *Μάζεψέ τα! Και μην αντιμιλάς!* Δεν εί-

χε αντιμιλήσει, δεν είχε μιλήσει καν –το κλάμα δεν ήταν λόγια–, έτσι κι αλλιώς όμως δεν είχε διαφορά.

Στον τοίχο του δωματίου της υπήρχε μια τρύπα σε μέγεθος μεγάλης γροθιάς. Λογικό, αφού έτσι είχε δημιουργηθεί, από γροθιά. Η Σαρμείν συνήθιζε να κρύβει διάφορα μέσα σε αυτή την τρύπα. Ένα λούτρινο ζωάκι. Ένα μαντίλι χειρός με δαντέλα στη μία γωνία – ποιανού ήταν αυτό; Ένα δολάριο που είχε βρει. Συνήθιζε επίσης να σκέφτεται ότι αν έσπρωχνε το χέρι της πολύ βαθιά μέσα στην τρύπα, θα έβρισκε νερό, με τυφλά ψάρια να κολυμπάνε μέσα του και με άλλα πράγματα, πράγματα με σκούρα δόντια, που ίσως να έβγαιναν έξω. Έτσι, φρόντιζε να προσέχει.

«Θυμάσαι πώς ήταν κάποτε η ζωή σου;» λέει η φωνή του άντρα κατά τη διάρκεια της ξενάγησης στον ναό σεντονιών και μαξιλαριών. «Πριν ο αξιόπιστος κόσμος στον οποίο ζούσαμε κατακερματιστεί; Στο Σχέδιο Ποζιτρόνιο, στην πόλη Χρονοκράτηση, μπορεί να είναι και πάλι έτσι. Όχι μόνο προσφέρουμε πλήρη εργασιακή απασχόληση, αλλά και προστασία από τα επικίνδυνα στοιχεία που τόσο πολλούς από εμάς πλήττουν τώρα. Δουλέψτε με ομοϊδεάτες! Βοηθήστε να λυθεί το εθνικό πρόβλημα της ανεργίας και της εγκληματικότητας, λύνοντας ταυτόχρονα το δικό σας! Τονίστε το θετικό!»

Πίσω ξανά στο πρόσωπο του άντρα. Δεν είναι όμορφο πρόσωπο με την κλασική έννοια του όρου, αλλά είναι ένα πρόσωπο που θα μπορούσες να εμπιστευτείς. Λίγο όπως αυτό ενός μαθηματικού ή ενός ιερέα. Καταλαβαίνεις ότι αυτός ο άνθρωπος είναι ειλικρινής, και η ειλικρίνεια είναι καλύτερη από την ομορφιά. *Οι πραγματικά ωραίοι άντρες είναι κακή ιδέα*, έλεγε η Γιαγιά Γουίν, γιατί είχαν να διαλέξουν από τόσο πολλά. *Τόσο πολλά τι*; την είχε ρωτήσει η Σαρμείν και η Γιαγιά είχε πει *Ξέχασέ το*.

«Τώρα το Σχέδιο Ποζιτρόνιο δέχεται νέα μέλη», λέει ο άντρας. «Αν εσύ καλύπτεις τις ανάγκες μας», συνεχίζει ο άντρας, περνώντας ξανά στο δεύτερο ενικό, «θα καλύψουμε κι εμείς τις

δικές σου. Προσφέρουμε δωρεάν εκπαίδευση σε πολλά επαγγελματικά πεδία. Γίνε αυτό που πάντα ήθελες να γίνεις! Δήλωσε συμμετοχή τώρα!» Ξανά εκείνο το χαμόγελο, λες και κοιτάζει βαθιά μέσα στο μυαλό της. Αλλά όχι με τρομακτικό τρόπο, με καλοσυνάτο. Ο άντρας στην οθόνη θέλει το καλό της, το καλό της και τίποτε άλλο. Η Σαρμείν μπορεί να γίνει αυτό που πάντα ήθελε να γίνει, αυτό που ήθελε από τότε που ήταν ασφαλές να θέλει πράγματα για τον εαυτό της.

Έλα εδώ. Μη νομίζεις ότι μπορείς να μου κρυφτείς. Κοίταξέ με. Είσαι κακό κορίτσι, ε; Όχι ήταν η λάθος απάντηση σε αυτό, αλλά εξίσου λάθος ήταν και το Ναι.

Σταμάτα αυτό τον θόρυβο – μου πήρες τα αυτιά. Σκάσε, είπα, σκάσε! Δεν έχεις ιδέα τι σε περιμένει, κακομοίρα μου.

Ξέχνα αυτά τα λυπητερά πράγματα, κουνκλίτσα μου, θα έλεγε η Γιαγιά Γουίν. Ας φτιάξουμε ποπ κορν. Κοίτα, μάζεψα λουλούδια. Η Γιαγιά Γουίν είχε ένα μικρό κηπάκι στο μπροστινό μέρος του σπιτιού. Ναστούρια, ζίνιες. Σκέψου αυτά τα λουλούδια αντί για ό,τι άλλο, και ο ύπνος θα σε πάρει πριν καλά καλά το καταλάβεις.

Στα μισά του διαφημιστικού, η Σάντι και η Βερόνικα μπαίνουν μέσα. Τώρα κάθονται στην μπάρα πίνοντας Κόκα Κόλα διαίτης και παρακολουθώντας κι αυτές την προώθηση. «Τέλειο φαίνεται», λέει η Βερόνικα.

«Σίγουρα όμως δεν είναι δωρεάν», λέει η Σάντι. «Πολύ καλό για να είναι αληθινό. Κι ο τύπος φαίνεται πολύ τσιγκούνης στο φιλοδώρημα».

«Δε θα έβλαπτε να δοκιμάσουμε», λέει η Βερόνικα. «Δεν μπορεί να είναι χειρότερο από τη *Δεξαμενή Πίπας*. Πεθαίνω γι' αυτές τις πετσέτες!»

«Αναρωτιέμαι τι παιχνίδι παίζουν», λέει η Σάντι.

«Πόκερ», λέει η Βερόνικα και γελάνε κι οι δυο.

Η Σαρμείν δε βρίσκει πού είναι το αστείο. Αμφιβάλλει ότι η Σάντι και η Βερόνικα ανήκουν στο είδος των ανθρώπων που ψάχνει ο άντρας της διαφήμισης, αλλά θα ήταν πολύ ξιπασμένο εκ μέρους της να το πει, και αποθαρρυντικό επίσης, αφού κατά βάθος είναι κι οι δυο τους καλά κορίτσια, οπότε λέει αντί γι' αυτό: «Σάντι! Πάω στοίχημα ότι θα μπορούσες να γίνεις νοσοκόμα!» Η διεύθυνση ενός ιστότοπου και ένας τηλεφωνικός αριθμός περνούν στο κάτω μέρος της οθόνης· η Σαρμείν τα σημειώνει. Είναι τόσο ενθουσιασμένη! Όταν έρθει να την πάρει ο Σταν, μπορούν να δουν τις λεπτομέρειες στο κινητό του. Νιώθει την απλυσιά του κορμιού της, μυρίζει τη μπαγιατίλα που αναδίνουν τα ρούχα και τα μαλλιά της, αυτή την τηγανίλα που έχει κολλήσει πάνω τους από το διπλανό μαγαζί με τις φτερούγες κοτόπουλου. Μπορεί να γλιτώσει από όλα αυτά, να τα δει να ξεκολλάνε από πάνω της όπως τα φλούδια από το κρεμμύδι, ένα κρεμμύδι από το οποίο θα αναδυθεί μια ξαναγεννημένη Σαρμείν.

Θα έχει πλυντήριο και στεγνωτήριο σε αυτό το καινούργιο σπίτι; Και βέβαια θα έχει. Και τραπέζι του φαγητού. Συνταγές: θα μπορεί να φτιάχνει ξανά τις συνταγές της, και να δοκιμάζει καινούργιες, όπως έκανε στην αρχή του γάμου της με τον Σταν. Μεσημεριανά τετ-α-τετ, ρομαντικά δείπνα για δύο. Θα κάθονται σε καρέκλες για να φάνε και θα έχουν σερβίτσια από πορσελάνη, όχι πλαστικά. Ίσως ακόμα και κεριά.

Και ο Σταν; Θα είναι ευχαριστημένος; Πώς θα μπορούσε να μην είναι; Σίγουρα θα πάψει αυτή την ασταμάτητη γκρίνια του. Εντάξει, στην αρχή η Σαρμείν θα χρειαστεί να την υποστεί, όταν θα της πει ότι αυτή η ιστορία δεν είναι παρά μια απάτη όπως και όλα τα άλλα, ότι πάνε κι αυτοί για τα λεφτά και στο τέλος θα τους γδύσουν, και γιατί να κάνουν τον κόπο να δηλώσουν συμμετοχή αφού δε θα τους πάρουν. Ναι, αλλά δεν υπάρχει κέρδος χωρίς